

ஜநவிநோதிநி.

இல. 8.]

ஆகஸ்ட்டு மீ 1888. [புத்த. XIX.

CONTENTS.

அட்டவணை.

Belief and its wonderful effects.....	169	தம்பிக்கையும் அதனால் விளையும் வி சித்திரங்களும்.....	169
The poor Man and his Horse... 174		எளியவனும் அவன் ருதிரையும்.....	174
Ceremonies of the Chinese..... 176		சைனோதேசத்தவருடைய மரியா தைக் கிரமங்கள்.....	176
The foolish Farmer and the greedy Goldsmith..... 179		அவியேகக் கிருஷிகளும் அதியா சைத் தட்டாளும்.....	179
Hindu Music (Continued)..... 183		இந்துக்களின் சங்கீத சாஸ்திரம் (தொடர்ச்சி).....	183
The Life of a Bear..... 186		ஓர் கரடியின் கதை.....	186
News..... 191		சமாச்சாரம்.....	191

MADRAS.

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

ஐ ந வி நோ தி நீ.

இல. 8.]

ஆகஸ்ட்டு மீ 1888. [புல்த. XIX.

நம்பிக்கையும் அதனால் விளையும் விசித்திரங்களும்.

நம்முடைய அகத்துறுப்பு புறத்துறுப்பு என்னும் கருவி காரணங்கள், இந்திரியங்கள் முதலியவற்றின் இயக்கத்துக்கு இடையூறு நேரிடுங்காலத்து நமக்குப் பிணியுண்டாவது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட யாதொரு இடையூறும் நேரிடாவிடத்தும், மனோபீதியும் நம்பிக்கையின் மையமே சிற்சில விஷயங்களில் தேகாரோக்கியத்தைக் கெடுத்துப் பிணிமுதலியவற்றை உண்டாக்கி ஒவ்வொருகாலத்தில் மாணத்தையும் விளைக்கின்றனவென்று சில மனோதத்துவ சாஸ்திரிகளும் வைத்தியர்களும் அனுபவசித்தமாகக் கூறுகிற்பர். மனோபீதியும் நம்பிக்கையின் மையும் எப்படி தேகத்தின் சுகாதாரத்தைக் கெடுக்கத்தக்கனவோ அதுபோலவே மனோதிடமும் நம்பிக்கையும் நாம் சுகஜீவிகளாயிருப்பதற்குப் பெருத்த காரணமாயிருக்கின்றன. நமக்குச் சிகிச்சை செய்யவரும் வைத்தியர்கள் நம்முடைய நோயைப்போக்குவதில் பாண்டித்தியர்களென்றும், அவர்கள் கொடுக்கும் ஔஷதங்களும் சொல்லும் முறைகளும் நம்மைக் குணப்படுத்தத்தக்கன வென்றும் வாஸ்தவத்தில் நம்பாத நோயாளிகளுக்கு எவ்வளவு நன்றாய்ச் சிகிச்சை செய்தபோதினும் பிணி நீங்குவதில்லையென்று சில ஐரோப்பிய வைத்திய பண்டிதர்கள் வற்புறுத்திக் கூறுகிற்பர்.

ஆயுள் வேதத்தைக் கரைகண்டுணர்ந்து உலகுய அளவிறந்த வைத்திய சாஸ்திரங்களை இயற்றிய தேரைபர் என்னும் சித்தர் பிணியாளிக் கிருக்கவேண்டிய குணத்தை அடியில்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

“அருப்பமுறினரசெனினுத்தீர்ப்பாணைக்கண்டழைத்தலனையாதியருமவனென்றோர்தல்
விருப்பமுறத்தவிசிருத்தன்மெய்யன்பாடல்
வேண்டெலீத்திலுறையேற்றுண்டலத்தைத்
திருப்பவருந்துயராற்றற்சாதக்கூறற்
செப்புளொடுக்கற்பன்மருத்தொழித்தலாழா
மிருப்பகற்றுமுறைசூயிற்றலிவையுள்ளானே
விவனும்புகலுனர்க்குமின்றகோயே.”

இதன்பொருள் - அரசனையானாலும் தனக்கு விபாதி நேரிட்டவிடத்து

வைத்தியரை உபசரித்து அழைத்தல், அன்னை-பிதா - குரு-தெய்வம் ஆகிய இவர்கள் இந்த வைத்தியரே என்று கருதுதல், விருப்பமுண்டாகும்படி ஆசனங்கொடுத்து அவரை இருக்கச்செய்தல், உண்மையான அன்பு பாராட்டுதல், ஓளடிதத்துக்காக வேண்டிய திரவியங்கொடுத்தல், அவர் கொடுக்கின்ற மருந்தை இரண்டுகைகளிலும் வாங்கியண்ணுதல், அந்த ஓளடிதத்தைப் புசிப்பதற்குத் தடையாயுள்ள வெகுட்டல் முதலியவற்றைச் சகித்துக்கொள்ளுதல், ஓளடிதம் சாப்பிடுவதனால் உண்டாகும் குணகுணங்களை உண்மையாகச்சொல்லுதல், வைத்தியர் சொற்படி அடங்கிநின்றல், கொடுத்த ஓளடிதத்தில் நம்பிக்கையற்று வேறே கண்ட கண்ட ஓளடிதங்களை யுண்ணாதிருத்தல், பூர்வ கர்மத்தினால் வியாதி சம்பவிக்கிற காரணத்தினாலே அதனை நிவிர்த்திசெய்து கொள்ளுவதற்குத் தானம்-தரும்-நவக்கிரக சாந்தி முதலியவற்றைச் செய்தல், என்னும் இக்குணங்களைப் பிணியாளி உடையவனாய் விருப்பானகில் அவன் பெயரை உச்சரிப்பவர்களுக்கும் வியாதி அணுகாது.

இதை யோசிக்கையில் வைத்தியரிடத்தும் அவர்கொடுக்கும் ஓளடிதத்திடத்தும் நம்பிக்கைவைத்து ஒழுகுதலே பிணி நீங்குவதற்கு ஓர்வித உபாயம் என்பதைப் பூர்வீக இந்துக்கள் வெகுநன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவருகிறது.

சிவ வருடங்களுக்குமுன்னர் இங்கிலாண்டு தேசத்தில் வியாதி பாயிருந்த ஒரு ஸ்திரீக்கு ஒரு வைத்தியர் வெளிப்புறத்தே தடவுவதற்காக ஓர்வித மருந்தையும், உள்ளுக்குச் சாப்பிடுவதற்காக ஓர்வித மருந்தையும் ஓர் கடிதத்தில் கண்டெழுதிக்கொடுத்தார். அக்கடிதத்தை அப்பெண்பால் ஓர் ஓளடித சாலைக்கு எடுத்துக்கொண்டு போய்ப் பணங்கொடுத்து அந்த ஓளடிதங்களைத் தரும்படி கேட்டனர். அவ்விரண்டு ஓளடிதங்களும் சற்றேறக்குறைய ஒரே நிறமுள்ளதாயும் நீர்மயமானதாயும் இருந்தபோதிலும், வெளிப்புறத்தில் பூசுவதற்கான மருந்தில் பாஷாணம் கலந்திருந்தபடியால் அது வார்த்திருந்த புட்டியின் மேற்புறத்திலே “பாஷாணம் ஜாக்கிரதை.” என்று சிவப்புக் கடிதாசி எழுதி ஒட்டியும், உள்ளுக்குச் சாப்பிடுவதற்கான மற்றொருமருந்தைச் சாதாரணமாய் மற்றொரு புட்டியில் வார்த்தும் அந்த ஓளடிதசாலைக்கு அதிபதி அந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் கொடுத்தனர். அப்படி கொடுக்கும்போது அவர்-அம்மா, சிவப்புக்கடிதாசி ஒட்டியிருக்கிற இந்த புட்டியில் வார்த்திருக்கும் மருந்திலே பாஷாணம் கலந்திருக்கிறது, இது வெளிக்குமாத்திரம் தடவத்தக்கது, ஜாக்கிரதை, மறந்து இதை உள்ளுக்குச் சாப்பிடப்போகிறாய், என்று எச்சரிக்கைசெய்து அனுப்பினார். அவள் அவ்விரண்டு ஓளடிதங்களையும் அதிக ஜாக்கிரதையாய்த் தனித்தனியே தூரதூரமாய் இரண்டு மாடங்களில் வைத்திருந்து வைத்தியர்சொன்ன முறைப்படி உபயோகித்துக் கொண்டுவருகையில், அவளுடைய மைத்துனன் வேடிக்கையார்

த்தமாய் அவளுக்குத்தெரியாமல் “பாஷாணம் ஜாக்கிரதை.” என்றே முதியிருந்த கடிதம் எந்த புட்டிக்கு ஒட்டியிருந்ததோ அதை மெல்லக்கிழித்து உள்ளுக்குச்சாப்பிடும் மருந்து இருந்த மற்றொருபுட்டிக்கு ஒட்டிவிட்டு ஒன்றுத் தெரியாதவன்போல் கடிக்குலாவிக்கொண்டிருந்தான். இந்த காரியம் நடந்ததற்கு ஒருமணிநேரத்துக்கு முன்னமே பிணியாளி உள்ளுக்குச் சாப்பிடவேண்டிய மருந்தை உள்ளுக்குச்சாப்பிட்டும், வெளிக்குத் தடவவேண்டிய பாஷாணம் கலந்த மருந்தை வெளிக்குப் பூசியும் வேறே வேலையாயிருந்தாள். சற்றுநேரம் பொறுத்து அகன் மாத்தாய் அவ்வீரண்டு மாடங்கடையும் பார்த்தபோது உள்ளுக்குச் சாப்பிடும் மருந்து இருக்கவேண்டிய இடத்தில் சிவப்புக்கடிதாசி ஒட்டிய புட்டியிருப்பதைக்கண்டு, ஓ! ஓ! எப்படியோ கைப்பிச்சினால் புட்டிகள் இடம் மாறிவிட்டன, இப்போதுதான் சற்று நேரத்துக்குமுன் நாம் இந்தப் பாழும் புட்டியிலிருந்த மருந்தைத்தானே சாப்பிட்டுவிட்டோம், ஐயோ! ஐயோ! மோசம் வந்துவிட்டதே! என்செய்வேன்! பாஷாணம் உள்ளுக்குப்போயிற்றே! இன்றோடேமுடிந்தது என் வாழ்காள், என்று மனோபீதிகொண்டு தத்தளித்துப்பாயில் வீழ்ந்தனள். உடனே அமைணி நேரத்திற்குள் தொண்டையும் வயிறும் கப கப என்று எரிகிற தென்றும், மயக்கமாய்த் தலை சுற்றுகிறதென்றும் அவள் முறையிட்டனள். சற்று நேரத்திலெல்லாம் மூர்ச்சையுமாயினள். வீட்டிலிருந்த எல்லோரும்பயந்து வைத்தியரை இட்டுக்கொண்டுவந்தார்கள். அவர் அவளுடைய மூர்ச்சைபைச் சற்றேதெளிவிக்க, அவள்-ஐயா, தெரியாமல் பாஷாணம் கலந்த மருந்தை உள்ளுக்குக் கொண்டிவிட்டேன், என்று வற்புறுத்திக்கூறினாள். இதைக்கேட்ட வைத்தியர் உடனே பாஷாணமுறிப்பான ஓர் மருந்தைக்கொடுத்தார். அது எவ்வளவும் அவளைக்குணப்படுத்தவில்லை. பாஷாணத்தை உட்கொண்டிவிட்டதாக அவள் கொண்டிருந்த தப்பெண்ணமும் நம்பிக்கையும் பீதியும் அவளுடைய மனதில் நன்றாய்ப்பதிந்து வேரூன்றி விட்டபடியால் முறிமருந்து அவளை எவ்வளவும் குணப்படுத்தாமற்போயிற்று. ஆனால் பாஷாணத்தை வாஸ்தவத்தில் உட்கொண்டிருந்தால் என்னென்ன குறிகள் தோன்றுமோ அவையெல்லாம் அவளிடத்துத்தோன்றின. அடிக்கடி அவள் பிரக்ஞை தப்பியும்போகலாயினாள். இவ்வளவுக்கெல்லாம் காணொயிருந்த மைத்துனன் பயந்து, நம்முடைய பரிஹாசம் என்ன பிரமாதமாய்விட்டதே! என்று துக்கித்து வைத்தியரிடத்தில் தான் வேடிக்கையார்த்தமாகச்செய்த விஷயத்தை ஒன்றும் மறைக்காமல் ஆதியோடந்தமாய்ச் சொன்னாள். அவர் உடனே பிணியாளியை எழுப்பி அவளிடத்தில் அந்த விருந்தாந்தத்தை அவனைக்கொண்டு சொல்லுவித்ததோடுங்கூடத் தானும் பன்முறை நீ உண்டது பாஷாணமல்ல, பயப்படவேண்டாம், என்றும் சொன்னார். என்ன சொன்னபோதினும் அவள் பாஷாணங்கலந்த மருந்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டதாகக் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் அதனால் விளைந்த மனோபீதியும் மாறவில்லை. அதன்பின் சி

வப்புக்கடிதாசி ஒட்டியிருந்த புட்டியைக் கொண்டு வரச்சொல்லி அவர் அதிலிருந்த மருந்தை அவள் பார்க்கும்படிதானே உள்ளுக்குச்சாப்பிட்டு, இது எவ்வளவும் பாஷாணமல்ல, இதனால் உனக்கு அபாயம் நேரிடாது, நீ பயப்படாதே என்று அன்று முழுமையும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு அவளுடைய மனோபீதியும் தப்பெண்ணமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறி ஒருவாறாக அவள் குணப்படுவதற்கு நாலேந்துதினமாயின.

(FRANCE) பிரான்ஸ் தேசத்தில் மரணசிட்சை விதிக்கப்பட்ட ஓர் குற்றவாளியின் விஷயமாய் மனோதத்துவ சாஸ்திர உண்மைகள் சில வற்றைக் கண்டறிய வேண்டுமென்று பிரபல வைத்திய ரொருவர் அந்தத் தேசத்துச் சக்கிரவர்த்தியாரிடத்திலிருந்து சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டனர். அந்தவைத்தியர் அக்குற்றவாளியைப்பார்த்து, அப்பா, நீ செய்த குற்றத்துக்காக எப்படியும் நீ இறக்கவேண்டியவன்தான், ஆனால் உனக்கு எவ்வளவும் சிரமையில்லாமல் யான் உன்னை மரிக்கச்செய்யப்போகின்றேன், உன்னைக் கத்தியினால் வெட்டி அங்கச்சேதம் முதலியதைச்செய்தால் உனக்கு அதிக அவஸ்தையாயிருக்கும், உன் தேகத்தின் ஓர் பாகத்தில் மெல்லக்கிறி அதன் மூலமாக உன்தேகத்திலுள்ள உதிரத்தையெல்லாம் யான் வெளிப்படுத்தி விடுகிறேன், அவ்வண்ணம் உதிரமெல்லாம் வெளியில் வந்து விழாதவுடனே நீ இலேசாய் மரித்துவிடுவாய் என்று சொல்ல, அவன்ஐயா, இது எனக்குப் பெருந்த சகாயமாயிருக்கும், அங்ஙனமே செய்தருள்வீராக என்று மறுமொழிகூறிச் சர்வசித்தமாய் கின்றான். உடனே அந்தவைத்தியர் அவனுடைய இரண்டு கண்களையும் குட்டையினால் நன்றாய்க் கட்டிவிட்டு அவன் கழுத்தின் மேல்தோலை மாத்திரம் ஓர் ஊசியைக்கொண்டு மெல்லக் கிறினார். அதிலிருந்து வாஸ்தவத்தில் எவ்வளவும் உதிரம் கீழ் விழவே இல்லை. மேற்கண்டபடி கிறிய வாய்க்குச் சமீபமாக ஓர் கிண்ணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அதில் தண்ணீரை அக்குற்றவாளி கேட்க் மெல்ல வார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி ஒரு ஏவலாளிக்கு அவர் கட்டளையிட்டனர். தன் கழுத்தில் கிறியகினாலேதான் அதன் மூலமாக உதிரம் அருகிலிருந்த பாத்திரத்தில் விழுந்துகொண்டிருக்கிறதென்று அக்குற்றவாளி பூரணமாய் நம்பி மனோபீதிகொள்வதற்கு இவ்வேற்பாடு அனுகூலமாயிருந்தது, அருகிலிருந்தவர்களும் வைத்தியரும் ஒன்றும் பேசாமல் இடை இடையே இருந்து இருந்து “ஐயோ! ஐயோ!” என்றும், “இன்னும் சற்று நேரத்தான்.” என்றும், “முடிவாய்விட்டது.” என்றும் பரிதாபம்தோன்றச் சொல்லிக்கொண்டேவந்தார்கள். இந்தப்படி ஐந்து ஆறு நிமிஷம் சென்றபின்பு கழுத்துக்குச் சமீபமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த பாத்திரத்தில் தண்ணீர் வார்த்துக்கொண்டிருப்பதை மெல்ல நிறுத்திச் சொட்டு சொட்டு என்று துளித்துளியாகத் தண்ணீர் விடும்படி வைத்தியர் சைகைசெய்தனர். பிறகு அதையும் நிறுத்திவிடும்படி குறி

ப்பித்தனர். இவ்வாறு சப்தம்முற்றும் நின்றுபோய்விட்டவுடனே தன் உதிரமெல்லாம் வெளியேவந்துவிட்டது, இனி ஒரு துளியும் தேகத்தில் இல்லை என்று பூணமாய் நம்பி மதிமோசம்போன அக்குற்றவாளி கீழே விழுந்து இறந்தான். வாஸ்தவத்தில் ஒரு துளி உதிரமும் விரயமாகாதிருந்தும் அந்த வைத்தியர் செய்த தந்திரத்தினால் பூண நம்பிக்கைகொண்டு மனோபீதியடைந்து அது காரணமாகவே அக்குற்றவாளி மரித்தது என்ன விசித்திரம்!

மனோபீதியினாலும் நம்பிக்கையினாலும் விளையத்தக்க விசித்திரங்களை அறிய ஐரோப்பாவில் மற்றொரு தேசத்திலே நானேந்து கனவான்கள் அவாக்கொண்டு, நல்ல தேகாரோக்கிய ஸ்திதியிலிருந்த ஒருவனை பார்த்து அப்பா, ஐயையோ! நீ என்ன அதிகமாய்த் தேகம் மெலிந்துபோயிருக்கிறாய்? வெகு சிக்கிரத்தில் நீ இறந்துபோவாய்போல் தோன்றுகின்றதே? என்று ஒரு கட்டுப்பாடாய் அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டேவந்தார்கள். இவர்கள் இந்தப்படி கூறிக்கொண்டு வருந்தோறும் தேகாரோக்கிய ஸ்திதியிலிருந்த அவன் நாளாவர்த்தியில் பற்பல வியாதிகளினால் மெலிந்து திகிலடைந்து இறுதியில் இறந்தும் போனான்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திரிசிரபுரத்தை அடுத்த ஒரு கிராமத்தில் இவ்விஷயமாய் விந்தை ஒன்று நடந்தது. அந்த கிராமத்துக்கு அமைதியில் தூரத்திலுள்ள காட்டில் இருந்த ஓர் ஆலமரத்தில் ஓர் பூதம் இருந்ததாக அந்த கிராமத்தவர் யாவரும் நெடுநாளாய் கினைத்துவந்தார்கள். ஆகையால் அக்காட்டின் வழியாகத் தனியே அவ்வூரார் எவரும் போவதில்லை. இப்படியிருக்கையில், வெளியூரிலிருந்து அவ்வூரில் தங்க வந்த ஒருவன் அந்தச் செய்தியைக்கேட்டு அவ்வூராலைப்பார்த்து, இது என்ன விபீதம்? பூதம் என்கிற பதார்த்தம் ஒன்று இருப்பதாக எனக்கு எவ்வளவும் நம்பிக்கையில்லை, நீங்கள் யாராவது எப்போதாகிலும் அந்தப் பூதத்தைக்கண்டீர்களா? நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் பொய் என்று மகாதைரியசாலிபோல் பரிஹாசம்செய்தான். அதைக்கேட்ட அக்கிராமத்தவர்கள்-அப்படியானால், நீ தனியே அங்கு சென்று அவ்விருட்சத்தின் மீதேறி அதில் ஒரு ஆணியை அடித்துவிட்டு இறங்கிவருவாயாகில் உனக்கு ஆபிரம் ரூபாய் பரிசு அளிக்கின்றோமென்றார்கள். அவன் அதற்குச் சம்மதித்து ஒரு ஆணியையும் சுத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு மகாவீராவேசத்துடன் அக்காட்டுக்குத் தனியே சென்றான். அந்தப்படி செல்லுகையில் பூதமென்பது ஒன்று இல்லைபென்று வாசாகயிக்கரியமாய் அக்கிராமத்தாருக்கு அவன் முன்னே சொல்லிவிட்ட போதினும், நெடுநாளைய பழக்க முதலியவற்றினால் உள்ளே பயம் மாத்திரம் அவனை விட்டகன்றிலது. ஆயினும் அங்கே சொன்னபடி சாதிக்கவேண்டுமென்கிற மானம் ஒப்புறம் துண்ட அவ்விருட்சத்தின்மீதேறி மேலும் கீழும் நாற்புறமும் சுற்றிச் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டே அதியிரைவாய் ஒருகிளையில் ஆணியை அடித்தான். அப்படி அவசரமா

யடிக்கையில் அவன் போட்டுக்கொண்டிருந்த கபிளாச் சொக்காயின் கைமுன்தொங்கல் தளர்ச்சியாய்ச் சுற்று நீண்டிருந்தபடியினாலும் அவன்பீதியினால் நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபடியினாலும் தெரியாமல் அவசரத்திலே அச்சொக்காயின் கைமுன் தொங்கல் பாகத்தையும் சேர்த்து மாத்தில் ஆணியை நன்றாய் அடித்துவிட்டான். பிறகு கீழே இறங்கும்போது சொக்காயின் அந்தப்பாகம் மேலே இழுத்தமைபால், ஓ! ஓ! பூதந்தானிருந்து மேலே இழுக்கிறதென்று பயந்து இறந்து அப்படியே கீளையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தான். நெடுநேரமாகியும் போனவன் மீளாதபடியால் சந்தேகித்து அக்கிராமத்தார் எல்லாம் ஒன்றுகூடி அவ்விருட்சத்தண்டைபோய் நடந்த விருத்தாந்தத்தை பூதித்தறிந்து துக்கத்தார்கள்.

ஆகையால் பயங்கரத்தை விளைக்கத்தக்க யாதொரு வதந்தியுண்டாயிருக்கும் இடத்தில் எவ்வளவு தைரிய புருஷனாயிருந்தாலும் திடீரென்று அவசரப்பட்டுப்போவது சரியன்று. தற்காலத்தில் பூதம்பேய் - பிசாசு என்பவற்றில் ஒருவனுக்கு நம்பிக்கையிராவிடினும் பாலியந்தொட்டு அத்தகுதியை நம்பிக்கையுள்ளவர்களுடன் தான் கூட்டுறவு கொண்டிருந்த தோஷத்தினால் மனம் ஒவ்வோர் காலத்துச் சலனப்பட்டுப் பீதியடைதல் கூடும். மனோதிடம் பூரணமாயிருந்தாலன்றி அப்படிப்பட்ட இடங்களுக்கு அவற்றைக் குறித்துண்டாயிருக்கும் வதந்தியை அலட்சியஞ்செய்து போதல் அபாயத்துக்கிடமாகும்.

பிணியாளிகள் கேட்டு அதைரியப்படும்படி வைத்தியர்களாவது உறவினர் - நண்பர்கள் முதலியவர்களாவது வார்த்தையாடுதல் கூடாது. பிணியாளிகளை எவ்வகையாலும் உற்சாகப்படுத்திக்கொண்டே வரவேண்டும். மூளைபைப்பற்றி வியாதிகண்டு பிசாசு பிடித்திருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிற பிணியாளிகளுக்கு இந்துக்கள் செய்துவரும் பற்பல சிகிச்சைகளும், வீனைய வியாதிபஸ்தர்களுக்குச் செய்துவரும் திருஷ்ட்டிகழித்தல் முதலாகிய பரிசாரங்களும் அவர்கள் அனுஷ்ட்டித்துவரும் மற்றும் அளவிறந்த வழக்கங்களும் யோசித்துப் பார்க்குமிடத்துச் சாஸ்திர யுக்தமாகவே யிருக்கின்றன. பெரும்பாலும் அவைகளெல்லாம் பிணியாளிகளின் மனோபீதியை பகற்றி அவர்களுக்கு மன அமைதி உண்டாக்கி அவர்களுடைய பிணிகளைப்போக்கி அவர்களைக் குணப்படுத்துவதற் கேற்றவைகளாகவே யிருக்கின்றன. அவற்றை விரிக்கிற பெருகும்.

எளியவனும் அவன் குதிரையும்.

சுருதி-யுக்தி-அனுபவம் இவற்றைக்கொண்டு யாதொரு விஷயத்தை உள்ளங்கை நெல்விக்கனிபோல் காட்டிய விடத்தும் அது தம்முடைய மனதுக்கு ஒவ்வாவிடில், சிலர் அதில் எவ்வளவும் நம்பிக்கையை

ப்பதில்லை. இவர்கள் சந்தேகத்தையே சதா தமக்குச் சொரூபமாகக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் இப்படியிருக்க, எந்தவிஷயத்தை எவன் எந்த விதமாகக் கூறியபோதிலும் அதி இலேசாய் நம்பிவிடுகிறவர்கள் சிலருளர். அவர்கள் தாங்கள் கேட்ட விஷயத்தின் யுத்தாயுத்தத்தை கூணமேனும் யோசிப்பதில்லை. பிறர் ஒன்றைச் சொன்னால் போதும். தங்களுடைய மனச்சாட்சிக்கு அணுவேனும் அது ஒத்திருக்கின்றதா இல்லையா என்பதைச் சற்றும் யோசியாமலும், பிறர் சொல்வதை அங்ஙனமே நம்பிச் சிரக்கம்பம் செய்யாவிடத்துத் தங்களுக்கு அகௌரவம் உண்டாருமென்று மதிமயக்கம் கொண்டும் யாவற்றையும் அவர்கள் நம்பிவிடுகிறார்கள். மேற்கண்ட இரு திறத்தவர்களுடைய செய்கையும் பெரியோரால் நிந்திக்கப்படத்தக்கது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மாளவதேசத்தில் பிறவித் தரித்திரனொருவனிருந்தான். பொருள்தேடிச் சுகமடையலாமென்று பலவாறாக முயன்றும் அவனுக்கு எந்தக் காரியமும் கைகூடிவரவில்லை. அந்த ஊரிலுள்ள ஜனங்கள் எந்தெந்த விஷயத்தை யார் யார் என்னென்ன விதமாகச் சொன்னாலும் அவற்றையெல்லாம் அணுவளவுகூட யோசனையில்லாமல் அதி இலேசாய் நம்பும் இயல்பினையுடையவரென்பதை அவன் உணர்ந்தவனுபடியால், அவர்களை வஞ்சித்துப் பொருள்பறிக்க ஓர் உபாயத்தேடினான். ஒருநாள் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் தன் குதிரையைத் தன்னுடைய லாயத்திலே வால்பக்க மிருக்கவேண்டிய இடத்தில் தலைப்பக்க மிருக்கும்படி வழக்கத்திற்கு விரோதமாகத் திருப்பிக்கட்டிக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியேவந்து, ஓ பிரஜைகளே! வாலிருக்கவேண்டிய இடத்திலே தலையிருக்கும் குதிரையைப் பார்த்தீர்களா? என்னுடைய லாயத்தில் அத்தகுதிய விசித்திரமான குதிரை ஒன்றிருக்கிறது, அற்புதம்! அற்புதம்! மகா வினோதம்! பார்க்க வருபவர்கள் தலைபொன்றுக்கு ஒருரூபாய் கொடுக்கவேண்டும், என்று பத்திரிகைகள் பிரசுரித்தும் பலரைக்கொண்டு அங்கங்கு பறையறை வித்தும் அந்நகரெங்கும் பிரசித்தப்படுத்தினான். அவ்வூரார் இவ்விறையைக் கேட்டமாதிரத்தில் “சொன்னவர் சொன்னாலும் கேட்பவர்க்கு மதியில்லையா?” என்னும் பழமொழியை யோசியாமல் அவ்விறையைக் காணுவதற்காக நிர்ணயிக்கப்பட்ட தினத்தில் அவ்விடத்திற்குச் சம்பிரயத் திரள் திரளாக வந்து கூடினார்கள். அம்மோசக்காரன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒவ்வொரு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டபின் லாயத்தின் கதவைத்திறந்தான். உள்ளே பிரவேசித்த அத்தனை பெயரும் தம்முடைய அறிபாமைக்காக வெட்க மடைந்ததுமன்றி, குதிரைக்கு வாலிருக்கவேண்டிய இடத்தில் தலையிருக்கிறதென்று அவன் சொன்ன சூதை அறிந்துகொண்டு, ஐயோ! சற்று நிதானித்து யோசிக்காமற்போனோமே! நம்மிடத்தில் ஏககாலத்திலே இவ்வளவு பணத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டதுமன்றி நம்மனைவரையும் இவ்வொருவன் அவிவேகிகளாக்கி விட்டனனே! என்றுபெருந்துயரமும் கொண்டார்கள்.

அவன் பிரசித்தம் செய்தவிஷயம் தப்பானதென்று அவன்மீது குற்றஞ் சாட்டுவதற்கோ இடமில்லை! அவன் சொன்னசொல் இம்மியும் பிசகாத வகைக்குத்தான் அவன்குதிரை இருந்தது.

ஆகையால் உள்நங்கை நெல்லிக்கனிபோல் பிரத்தியட்சமாய்த் தெரிந்த விஷயத்தையும் சந்தேகப் பிரகிருதியால் எவ்வளவும் நம்பாத இயல்பையுடையவரைக் காட்டினும், எந்தவிஷயத்தையும் சற்றும் நிதானிக்காமலும் போசிக்காமலும் இலேசாய் நம்பிப் பின் மதிமோசம் போகின்றவர்கள் பெருகைப்புக்கிலக்காவார்கள். ஆதலால் சிதளம்-உஷ்ணம், வெண்மை-கருமை, அண்மை-சேய்மை, இவைபோல் நேர்மாரான இயல்புடைய மேற்கண்ட இருவகையாரும் உலகத்தில் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட ஒழுகவேண்டுமாயின் அடிபிற்கண்ட சித்தாந்தத்தை அனுசரிப்பார்களாக.

“எப்பொருள்யார்யார்வாய்க்கேட்பினுமப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.”

உயர்ந்த பொருளை இழிந்தாரிடத்தும் இழிந்தபொருளை உயர்ந்தார்வாயினும் உறுதிப்பொருளைப் பகைவர்மாட்டும் கெடுபொருளை நண்பராலும் கேட்டவிடத்தும், சொல்லுவாரியல்பை நோக்காமல் அவர்கள் சொல்லும்பயனை நோக்கி நல்லதைக் கிரகித்தும் தீயதை நிக்கிரகித்தும் மனச்சான்றுக்கு ஏற்க நடப்பதே அறிவுடைமையாகும். அங்ஙனமன்றி “நான் பிடித்தமுயலுக்கு மூன்றேகால்” எனவாதித்து எதையும் நம்பாமலும் எதன் பிரயோசனநதையும் அடையாமலும் சந்தேகிகளாகவே மாண்டுபோதல் மாண்புடையாரிலக்கணமன்று.

“தெளிவிலதனைத் தொடங்காரிளிவென்னு
மேத்ப்பாடஞ்சபவர்.”

தமக்கு இழிவு உண்டாகுமென்னும் குற்றத்திற்கு அஞ்சி நிற்பவர் ஆராய்ச்சிசெய்யாமல் யாதொருகாரியத்தைத் தொடங்கமாட்டார். இதை மறந்து யாதொரு விஷயத்தை யோசனையில்லாமல் நம்புவதும் செய்யத் தொடங்குவதும் பகுத்தறிவு பெற்றமானிடருடைய இலக்கணமாகாது.

சைனாதேசத்தவருடைய மரியாதைக் கிரமங்கள்.

மெனஉகத் தன்மையுள்ள மிலேச்சர்கள்முதல் நாகரீகத்திற்கிறந்த ஜாதியார் ஈறாக அவரவர்கள் தத்தம் தேசாசாரத்துக்கும் மதாசாரத்துக்கும் ஏற்றபடி சிற்சில மரியாதைக் கிரமங்கள் ஏற்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு ஜாதியாருடைய மரியாதைக் கிரமங்கள் மற்றொரு ஜாதியாருக்கு அருவருப்பைத் தரத்தக்கனவாயிருத்தல் கூடும். சைனாதேசத்தவர்கள் பாராட்டிவரும் மரியாதைக் கிரமங்கள் ஐரோப்பியர்களுக்கு மிகவும் அருவருப்பைத் தரத்தக்கனவாயிருக்கின்

றன. அவர்கள் யாவாவது விடுத்துக் கழைப்பதானால் விருந்தாளி தங்கள் வீட்டுக்கு வருவதற்கு முன்னர் குறைந்தது மூன்று நான்கு தடவை விருந்தாளிக்குக் கடிதமெழுதித் தொந்தராகொடுப்பது வழக்கம். விருந்தளிக்கும் தினத்திற்குமுன்னுள் ஒருதடவையும் அன்றையத் தினம் காலைபில் ஒரு தடவையும் போஜன பதார்த்தங்கள் யாவும் வட்டித்துச் சித்தமான உடனே ஒரு தடவையும் விருந்தாளிக்கு நினைப்பூட்டி வரவழைப்பது வழக்கம். இந்துக்களுக்குள்ளும் இவ்வழக்கமிருக்கிறது. ஆகையால் இது அவ்வளவாக அவர்களுக்கு அருவருப்பாய்த் தோன்றாது. விருந்தாளியைப் பல தடவைகளிலும் இந்தப்படி அல்லற்படுத்துவதனால் உண்டாகும் கால விரயமும் தேகபிரயாசையும் இவ்வளவவ்வளவல்ல வென்பதைப் புத்திமான்கள் யூசிக்கலாம். சைனாதேசத்தில் விருந்தாளிகளுடன் வீட்டுக்காரன் இருந்துகொண்டு விருந்து சாப்பிடுவது மகா வேடிக்கையாயிருக்கிறது. ஆயிரம்பெயர் ஒன்றுக்க்கூடிச் சாப்பிடும் பந்தியில் முதலாளி போஜனத்தை எடுத்து வாயில் வைப்பதற்கு முன்பு ஒருவரும் எவ்வகைப் பதார்த்தத்தையும் தொடாமல் எல்லோரும் அவன் வாயையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அவன் ஓர் சைகைசெய்து ஒரு கவளத்தை எடுத்துக் கையைத்தூக்கித் தன் வாயில் வைக்கும்போது அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அத்தனை பெயரும் அதேமாதிரியாய்க் கவளத்தைக் கருங்காலிமரத்தாற் செய்யப்பட்ட அகப்பைபோன்ற ஓர்விதகருவிகளால் கையிலெடுத்து வாயில் கொண்டுபோவார்கள். இத்தனைபெருடைய நாட்டமும் அந்த முதலாளியினுடைய கையிலும் வாயினும் அழுந்திகிடக்கும். பந்தியிலுள்ள இத்தனைபெருடைய வாய்களும் கைகளும் ஒரேமாதிரியாக ஒரே அளவாய் அசைகின்றனவா என்று அடிக்கடி அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அதிஜாக்கிரதையாய் பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள். எவ்வளவு அவசரப்பட்டு ஏனையோரைவிட முன்னே ஒரு கவளம் தின்றுவிட்டாலும் பின்னே ஒரு கவளத்தை மெதுவாய்த் தின்றுகொண்டிருந்தாலும் அது பெருந்த அவமானமாகிய செப்கை என்பது அத்தேசத்தவர்களின் கொள்கை. அந்தந்த வருணத்தாரும் தொழிலாளிகளும் தத்தமக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற மரியாதைக் கிரமங்களைச் சரியாகச் செய்து கொண்டிவரவேண்டிய விஷயத்தைக்குறித்துச் சைனாதேசத்துத் துரைத்தனத்தாரே நிபந்தனைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். தனக்கு மேலான ஒருவனைக்காணும்படி அவன் வீட்டுக்கு மற்றொருவன் வருவானாகில் அவன் வீட்டின் முற்றத்துக்குவந்த மாத்திரத்தில் இரண்டு ஏவலாளிகள் ஒரு குடையையும் விசிறியையும் அவனுக்கு எதிரில் சாப்பாகப் பிடித்துக்கொண்டு அவனை வீட்டுக்காரனிருக்கும் இடத்திற்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் விட்டவுடனே அவ்விரண்டையும் கொண்டோய் விடுவார்கள். பார்க்கவந்தவனைவிட வீட்டுக்காரன் சிறந்தவனாயிருந்தால் அவன் இருந்த விடத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதில்லை, தாழ்ந்தவனாயிருந்தால் அவன் தெருவிலிருக்கும்போதே எதிர்கொண்டு உள்ளே

வரவழைத்துக்கொள்வது வழக்கம். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர்பார்க்க வரும்போது கூடுமானவரையில் அனுவசிபமாய் ஒன்றும் பேசுவதில்லை. சில சமயங்களில் மரியாதைச் சின்னங்களாகிய இரண்டொரு வார்த்தைகள் தவிர மற்றதையும் பேசுவதே கிடையாது. நான் என்று தன்மையிலாவது நீ என்று முன்னிலையிலாவது அவர்கள் மறந்தும் பேசார். படர்க்கைபிடமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தலே அவர்களுக்குள் பெருத்தமரியாதை. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கடிதம் எழுதுவதில் அனுசரிக்கும் மரியாதைக் கிரமங்கள் அபாரமானவை. தகுந்த அந்தஸ்துள்ள ஒருவனுக்குக் கடிதம் எழுதுவதானால் ஒரு பெரிய வெள்ளைக்கடிதாசி எடுத்த அதைப் பத்து பன்னிரண்டு மடிப்புகளாக மடித்து, எவனுக்குக்கடிதம் எழுதப்படுகிறதோ அவன் எவ்வளவு அந்தஸ்தில் உயர்ந்தவனோ அவ்வளவும் எழுத்துகளைச் சிறிதாபெழுதவேண்டும். எழுத்துகள் சிறுகச்சிறுக மரியாதை அதிகமாம். கடிதத்தில் ஒரு முத்திரை தலைப்பிலும் மற்றொன்று கையெழுத்துக்கு மேலாகவும் ஆக இரண்டு முத்திரைகள் குத்துவதுவழக்கம். கடிதத்தை எழுதி முடித்தபின்பு அதை மடித்து ஒரு உறையில் போட்டு அதன்மேல் “இதற்குள் கடிதமிருக்கிறது.” என்று பொருள்படும் சொற்களைச் சைனூபாஷ்யில் எழுதி அந்த உறையை மற்றொரு பெரிய உறைக்குள் போட்டு மேல் விலாசம் எழுதி அதன் இருமுனைகளிலும் “முத்திரைபோட்டு பத்திரப் படுத்தியிருக்கிறது.” என்று பொருள்படும் வார்த்தைகளை எழுதி முத்திரையிடுவார்கள். சைனூதேசத்தவர்களுடைய மேற்கண்ட மரியாதைக்கிரமங்கள் பெரும்பாலும் இந்துக்களாகிய நம்மவர்கள் அனுசரித்துவரும் மரியாதைக் கிரமங்களுக்கு ஒத்திருக்கின்றன. ஐரோப்பியருடைய ஆசார அனுஷ்டானங்களுக்கு இவை மகா வேடிக்கையானவை போலும்!

நமது இந்தியாதேசத்துக்கும் சைனூதேசத்துக்கும் இடையில் இமாசலமூதலிய பெரிய பர்வதங்களும், கங்கை மூதலிய பெரிய நதிகளும் சமுத்திரமும் இருக்கின்றபடியினால் நம்மவர்கள் எப்போதாகிலும் அங்கே போயிருப்பார்களென்றாவது அவர்கள் இங்கு வந்திருப்பார்களென்றாவது யூகிப்பதற்கிடமில்லை. அப்படியிருக்க இவ்விரண்டு தேசத்தவர்களுடைய மரியாதைக் கிரமங்களும் சற்றேறக்குறைய முழுவதும் ஒத்திருப்பதற்குளதாகிய காரணத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். ரெடுங்காலத்துக்கு முன்னர் பௌத்தர்கள் இந்தியாவில் ஏராளமாய்க் குடியேறி யிருந்தார்களென்றும், மதராபுரியில் அரிமர்த்தன பாண்டியன் அரசாண்டிருக்கையில் ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசகரென்பவர் அப்பௌத்தர்களோடு இந்தியாவின் தட்சணபாகத்தில் வாக்குவாதம் செய்தும் அவர்களைச் சில அற்புதங்களினால் வென்றும் தூரத்தி விட்டதாகத் தெரியவருகிறது. ஆகவே பௌத்தர்களும் நம்மனோரும் ரெடுங்காலம் வரையில் நமது இந்து தேசத்தில் ஒத்த குடிக்களாயிருந்த படியினால் இருவருடைய மரியாதைக் கிரமங்களும் சற்றேறக்குறைய

ஒன்றாயிருப்பது இயற்கைதானே. சைனோசைத்தவர்கள் பௌத்தர்க ளானபடியினால் ஆகியில் அவர்களுக்குட் சிலர் இந்தியாவில் தங்கியிருந்த காரணத்தினாலேதான் இத்தனைகாலமாயும் அவர்களுடைய மரியாதைக் கிரமங்கள் நம்மவைகளுக்கு ஒத்திருக்கின்றன.

அவிவேகக் கிருஷிகளும் அதியாசைத் தட்டாளும்.

ஒரு ஊரில் பயிரிடும் சூழயாகிய ஒரு ஏழை இருந்தான். அவன் விவேகசாலியல்லாவிடினும் மிகவும் உழைப்பாளியானவன். அவனுக்குள்ள நிலம் அதிக சொற்பமாயிருந்தபடியால் அந்த நிலத்தை கன்றாய் உழுது புழுதியாக்கி, எருமுதலியன போட்டு அதில் தினைப்பயிர் விதைத்து, அது சிறிது பயிரான உடனே ஆடு மாடு முதலிய மிருகங்கள் வந்து மேய்த்து சேதப்படுத்தா வண்ணம் காற்புறத்திலும் வேலியிட்டு இரவும் பகலும் அதை ஊக்கத்துடன் பாதுகாத்துவந்தான். இப்படியிருக்கையில், அமராவதி பட்டணத்தை யாளும் தேவேந்திரனுடைய வாகனமாகிய யீராவதமென்னும் வெள்ளையானது - இத்தினைப்பயிர் கன்றாய் ஒங்கிவளர்ந்து பசுமையாயிருப்பது கண்டு, நாஸ்தோறும் அந்த தரத்திரியில் தெய்வலோகத்திலிருந்து இறங்கிவந்து அத்தினைப்பயிரை வயிரா மேய்த்துபோய்க் கொண்டிருந்தது. அந்த ஏழைக் கிருஷிகன் தன் பயிர் விருத்தியாகாமல் காளுக்குநாள் கழிணப்படுவது கண்டு மிகவும் வருத்தமடைந்து, யீயோ! நான் எவ்வாறு இவ்வருஷமுழுதும் என் மனைவிமக்களைக் காப்பாற்றப்போகிறேன்? இதனைபே உறுதியாய் நம்பியிருந்தேனே, காட்டு மிருகங்களோ ஆடு மாடுகளோ இவ்வாறு சேதப்படுத்துகின்றனவே? நான் என்செய்வேன்? எவ்வாறு பிழைப்பேன்? தெய்வமே! என்று அந்தத் தினைவயலுக்குட் சென்று சுற்றிலும் உற்றுப் பார்த்துவந்தான். அப்போது பருத்த உல்போன்ற யானையின் காலடி அவ்வயலில் எங்கும் பதித்திருக்கக் கண்டு, ஓ! ஓ! இவ்வூரிலுள்ள உரல்களே நம்முடைய பயிரை இவ்வாறு சேதப்படுத்துகின்றன, பயிர் முதிர்ந்து விளைந்து அறுத்தபின் கன்றாய் உண்ண இருக்கும் இவ்வூல்களுக்கு இவ்வளவு அவசமா? இவைகளுக்கு வந்த பஞ்சம் என்ன? ஒரு நாளேனும் பட்டினி கிடக்கின்றனவா? “உரலுக்குக் கருப்பென்ன உழக்காவது போட்டு இடியார்களா?” என்னும் பழமொழிபொய்யா? நல்லது, எனக்கு இப்படிப்பட்ட பெருநஷ்டத்தை யுண்டாக்கும் இத்திருட்டு உரல்களை இன்றே கண்டுபிடிக்கின்றேனென்று அன்று இரவில்விடு வீடாய்த் தவறாமல் துழைந்து அவ்வவ்யிட்டு நடைபில் உள்ள ஒவ்வொரு உரலையும் உள்ளே தடவிப்பார்த்தான். ஒன்றிலும் தினைப்பயிரைக் கண்டானில்லை. காணாமற்போகவே மனவெறுப்புடன் தன் வீட்டுக்குவந்து, இத்திருட்டை இராத்திரியில் ஒளித்திருந்து கண்டுபிடிக்கின்றேனென்று மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்

உணவு அருந்திவிட்டு வயலன்டைபோய் அதற்கு அயலினுள்ள ஒரு மரத்தடியில் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடிக்குப் பதுங்கிக்கொண்டு, கண் உறங்காமல் விழித்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அன்று பாதிராத்திரியில் தேவேந்திரனுடைய வெள்ளையானை சொர்க்கலோகத்திலிருந்து இழிந்து வந்து வழக்கப்படி அத்தனைப்பயிரைக் கொள்ளையோ! கொள்ளையோ! என்று தின்றுகொண்டிருந்தது. அதைப்பார்த்த அந்தக் குடியானவன் மனந்தாளாமல் அதனைப்பிடிக்க விரைந்தோடினான். அந்த வெள்ளையானை அவனது அரவங்கேட்ட மாத்திரத்தில் அவன் ஓடிவந்து பிடிப்பதற்கு முன்னே தெய்வலோகத்திற்குப்போக மேல் எழும்பியது. அவன் யானையை நெருங்கிடபோது வால்மாத்திரம் எட்டினபடியால் அதைப்பற்றி இழுத்தாவது கீழே தள்ளலாமென்று வாலிக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டான். அந்த வெள்ளையானை அக்குடியானவனை அப்படியே தூக்கிக்கொண்டு மேலே கிளம்பிப்போயிற்று. அவ்வாறு போகையில், குடியானவன் வாலி விட்டு விட்டால் கீழே வீழ்ந்து இறப்போமென்னும் பயத்தால் விடாமல் உறுதியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டுபோனான். அந்த யானை தெய்வலோகத்துக்குப்போய் அவனை ஓரிடத்தில் உதறியிட்டுத் தன் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. பிறகு அங்குள்ள தேவர்கள் அவனைப்பார்த்து, நாமனிதனாகிய நீ ஏன் இங்குவந்தனை? என்று கேட்டார்கள். குடியானவன் தேவேந்திரனைக்கண்டு பேசவேண்டும், அவர் எங்கேயிருக்கின்றனர்? என்று கேட்க, தேவர்கள் அவனை அழைத்துக்கொண்டுபோய்க், கற்பக விருகநீழலில் தேவர்கூட்டங்கள் புடைசூழவும் அரம்பையர் நடிக்கவும் தூத்துபிகள் இசைமுழக்கவும் சிங்காதனத்திலிருந்து அரசசெய்யும் இந்திரனிடத்தில் விட்டார்கள். தேவேந்திரன் அந்தக் கிருஷிகளை நோக்கி, மண்ணிலகில் வாழும் மனிதனாகிய நீ இங்கு எப்படிவந்தாய்? ஏன்வந்தாய்? சிக்கிரத்தில் சொல் என்று கண்கள் சிவக்கக் கோபித்துக்கேட்டான். குடியானவன் அவிவேகியாகையால்,

“கன்றறிவாரிற் கயவர் திருவுடையர்

நெஞ்சத்தவலமிலர்.”

என்று நாயனார் கூறியபடி தேவேந்திரனுடைய பெருஞ்சம்பத்தையும் கண்ணியத்தையும் சிறிதும் எண்ணாமல் சாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் மதித்து, பூலோகத்தில் என்னுடைய தினைப்பயிரை மேய்ந்து சேதப்படுத்திய உன்னுடைய வெள்ளையானையின் வாலிப் பற்றிக்கொண்டு அந்த நஷ்டத்தை உன்னிடத்தில் கட்டி வாங்கும்படி இங்குவந்தேன், யானை வைத்திருப்பவர்கள் அதற்குவேண்டிய அளவு ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டாவோ? தக்க ஆகாரம் கொடுத்துப் போஷிக்கச் சக்தியில்லாதவர்கள் பெருமைக்கு ஏன் யானை வைத்திருக்கவேண்டும்? நீ வாகனமாய் ஏற யானைவைத்துக்கொண்டால் நான் என்பயிரை அதற்கு ஆகாரமாகக் கொடுத்து நஷ்டப்படுகிறதா? வாகனம் ஏறுகிறவன் நீயும்

போஷிக்கிறவன் நன்னுமா? இது மிக நன்றாயிருக்கின்றது. என்பெண்டு பிள்ளைகள் பட்டினியால் வருந்தினால் நீ காப்பாற்றுவாயா? என்னுடைய நஷ்டத்தைக் கொடுத்தாலொழிய நான் உன்னைவிட்டுப் போகேன் என்று கட்டுரைத்து நின்றனன். அது கேட்ட தேவேந்திரன் அவனுடைய பேதைமைக்கும் அஞ்சாமைக்கும் புன்மொழிக்கும் வியந்து குலுங்கக் குலுங்க நகைத்து, அப்பா, கோபித்துக்கொள்ளாதே, நான் உன்னுடைய நஷ்டத்தைக் கட்டித் தருகின்றேனென்று அவனுக்கு உபசாரவார்த்தைகள் கூறி, அங்குள்ள தன்பரிஜனங்களாகிய தேவர்களைநோக்கி, நீங்கள் இம்மனிதனுக்கு ஒரு மரக்கால் பொன்வராகன் கொடுத்துப் பூலோகத்திற்குக் கொண்டுபோய்விட்டு வாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டனன். அவ்வாறே தேவர்கள் ஒரு மரக்கால் நிரம்பப் பொன்வராகன் அளந்துகொடுத்து அவனை மண்ணுலகில் கொண்டுவந்து விட்டுப்போனார்கள். அந்தக் குடியானவன்- எப்போதும் தினைப்பயிர் விளைத்து, அதனையே மாறி மற்ற பண்டங்களையும் கொண்டு வயிறுவளர்த்து சாமான்ய ஜீவனஞ்செய்து வந்தவனுடையபடியால், அந்தப் பொன்வராகனுடைய அருமை பெருமை அவனுக்குச் சிறிதும் தெரியவில்லை. ஆகையால் அவன் தனக்குச் சிகேகனான ஒரு தட்டாளிடத்தில் அவற்றைக்கொண்டுபோய்க் காண்பித்தான். அந்தத்தட்டாளன் மிகவும் வஞ்சகனுடையபடியாலும், அந்தக் குடியானவன் ஒன்று மறியாத பேதையென்று சிறு வயதுமுதல் அறிந்துள்ளவனுடையபடியாலும் அவனைவஞ்சித்து அப்பொருளை அபகரிக்க எண்ணி, அவ்வராகன் வரலாறு முழுமையும் அவன் வாய்மொழியால் உணர்ந்து, ஐயோ! இவ்வளவுதூரம் போயும் நீ பயனடையவில்லையே, இந்திரன் உன்னை வஞ்சித்துப்போட்டான், இவ்வராகன்களில் சிலவொழிபுமற்றவையெல்லாம் பதர் வராகன்கள், நான் அவ்வுண்மையை உனக்குக் காட்டுகின்றேன்பாரென்று அந்த ஏழைக்குடியானவனை ஒரு மரத்தண்டையழைத்துக் கொண்டுபோய், அவனை அதனடியில் இருக்கச்சொல்லித் தான் அம்மரத்தின்மீது வராகன் மூட்டையோடு ஏறிக்கொண்டு, மூட்டையை அவிழ்த்து மரத்தடியில் இருக்கும்பாறைக் கல்லின்மீது கொட்டினான். அவ்வராகன்களில் நாலைந்து தவிர மற்றவையெல்லாம் அதன்மேல் கில்லாமல் தெறித்துப் பக்கங்களில் சிதறிப்போயின. உடனே தட்டாளன் மரத்தினின்றும் கீழே இறங்கிவந்து, குடியானவனை நோக்கி, நண்பனே, இதோ இக்கல்லின்மேல் நின்றனவே, இவைதாம் கெட்டி வராகன்கள், பக்கங்களில் சிதறுண்டிருக்கும் இவையாவும் பதர்களாம், நீ இக்கல்லின்மேலிருக்குஞ் சில வராகன்களை எடுத்துக்கொண்டுபோய் விற்று நின் பெண்பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுவாய், நீ மிக்க ஏழையானபடியால் உன்னை ஒன்றும் கேட்க எனக்குமனம் வரவில்லை, நீ சேஷமாயிருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதுமானது, இவ்வுபயோகமற்ற பதர்களை எடுத்துக்கொண்டுபோனால் உமக்குப் பதில் என்கொம்மட்டிக்காவது போடவுதவும் என்றுகூறி அவற்றைவாரி ஒரு பெரிய

மூட்டையாகக்கட்டிக்கொண்டு, குடியானவனிடத்தில் விடை பெற்றுக் கொண்டுபோய்விட்டான். அப்பேதைக் குடியானவன்-தனக்குக்கிடைத்த அந்தச் சில பொன் வராகன்களைவிற்ப்பது அந்நாள் கிடைத்த பொருளை வருடமுழுதாக்கும் தன் குடும்ப போஷணைக்குப் போதுமான தாயிருந்தபடியால் அம்மட்டில் மிகவும் சந்தோஷமும் திருப்தியுமடைந்திருந்தான். ஆனால் தட்டானே, தன் சிநேகனான குடியானவனை முழுமோசஞ் செய்துகொண்டுபோன அளவிறந்த பொன் வராகன்களை விற்ப்பது பெரும்பொருள் சம்பாதித்தும், “ஆசைக்களவில்லை” என்னும் பழமொழிக்கு இலக்கியமாய் அடங்காப் பேராசையால் அந்தகிருஷ்ணிகளிடம் போய், நண்பனே, நாமிருவரும் கூட்டுப்பயிர் செய்வோம், அப்போது முன் போலவே தெய்வலோகத்து வெள்ளையானைவந்து அப்பயிரிமையே நாமிருவருமே அதின்வாலைப்பற்றிக்கொண்டு வாணாட்டுக்குப் போனால், எனக்குப் பொன்வராகனுடைய நோட்டம் மிக நன்றாய்த் தெரியுமாகையால், நல்ல வராகன்களையப் பார்த்து அளந்து வாங்கிக்கொண்டுவந்து இருவரும் பங்கிட்டுக்கொண்டு சுகமாய் வாழலாம் என்று கூறினான். குடியானவன் நிச்சயபடி யாகையால்,

“ஒட்டாக வொட்டியும் காற்பொன்னின் மாப்பொன்னு பாயமதாத்
தெட்டா திரான் பணிசெய்யாதிரான் செம்பொன் மேருவினைக்
கட்டாகக்கட்டிக் கடுகளவா நிறை காட்டவல்ல
தட்டானுக்கஞ்சியல்லோ வணிந்தான் சிவன் சர்ப்பந்தையே.”

(சபதங்கூறி காற்பொன்னில் மாப்பொன்னை உபாயத்தினால் திருடாமலிரான், அப்படியிருந்தும் நகைகள் செய்யாமலிரான், பொன்மலையாகிய மேருவையும் உருக்கிக் கட்டியாகச் செய்து கடுகளவு நிறையிருப்பதாகக் காட்ட வல்லவன், இத்தகுதிய குணங்களையுடைய தட்டானுக்குப் பயந்தன்றோ சிவபெருமான் பொன்முதலியவற்றால் ஆபரணங்களை அணியாமல் சர்ப்பங்களை யே பூஷணமாக அணிந்துகொண்டனர்?) என்று முத்தரிஞர் வேடிக்கையார்த்தமாய்க் கூறியிருப்பதையும் அறியாதவனாக, அவன் சொல்லிய ஏற்பாட்டுக்கிசைந்து, அந்தத் தட்டானுடன் கூட்டுப்பயிர் செய்துவந்தான். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அந்தநாத்திரியில் சொர்க்கலோகத்து வெள்ளையானை வந்து அப்பயிரிமையேய்த் து. அவ்விருவரும் அதற்காகப்பதுங்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்தமையால் குடியானவன்முன்னே விரைந்தோடினான். அவன் போவதற்குமுன்னே அந்த வெள்ளையானை சிறிதுமேலே கிளம்பியபடியால் அவன் தனக்கு எட்டிப்பவாலைக் கெட்டியாய்ப்பிடித்துக்கொண்டான். பின்னே ஓடின தட்டானுக்கு வால் எட்டாதபடியால் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் குடியானவனுடைய கால்களைக் கெட்டியாய்ப்பிடித்துக்கொண்டான். அவர்கள் இருவரையும் துக்கிக்கொண்டு யானை அந்தரமாரக்கமாய்ச் செல்லுகையில், அந்தப் பேராசைப் பேயாகிய தட்டான் தன் சிநேகனைநோக்கி, அண்ணே, உனக்

குத் தேவர்கள் பொன்வராகன் அளந்துகொடுத்த மரக்கால் † பிச்சை மரக்காலா பெரிய மரக்காலா? என்றுகேட்க, அக்குடியானவன் எனக்குப் பிச்சைமரக்கால் என்றும் பெரியமரக்கால் என்றும் தெரியா தென்றுசொல்ல, ஆனால் அது எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்? அளவு காட்டென்று தட்டான்கேட்க, அக்குடியானவன் விவேக குன்யனபடியால் இவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும் என்று, வாலைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு கைகளையும் விட்டு கைகளால் அளவு காட்டினன். உடனே இருவரும் தட்டான் கீழும் குடியானவன் மேலமாகப் பூமியில் விழுந்தார்கள். கீழேவிழுந்த தட்டான் மரணகாயம் பட்டிறந்தனன். குடியானவன் அவன்மேலே விழுந்தபடியால் அற்பகாயத்தோடும் உயிர் பிழைத்தான். குடியானவன் அவிவேகனாயிருந்தாலும் நிஷ்கபடியானபடியால் கடவுள் அவனைக் காப்பாற்றியருளினார். தட்டான் ஆத்திரக்காரனாயிருந்தது மல்லாமல் வஞ்சகனாகவும் இருந்தபடியால் கடவுள் அவனைத் தெண்டித்தனர். ஆத்திரம், அவிவேகம் என்னும் இரண்டு குணங்களுக்குள்ளே ஒருவனை அல்லற்படுத்த ஒன்றே போதுமென்று சொல்வோமாகில் இவ்விரண்டும் ஒருங்கு சேர்ந்த விடத்துப் பிராணஹானிமுதலிய பெருங்கேடுகள் விளையுமென்பதற்கு யீயமில்லை. இவ்வாய்மை இக்கதையினால் நன்குவிளங்குகிறது.

இந்துக்களின் சங்கீத சாஸ்திரம்.

(தொடர்ச்சி.)

சங்கீத சாஸ்திரத்தின் சரித்திரம் முன்னொரு சஞ்சிகையில் ஒருவாறு சொல்லி முடிந்தபடியால், இனி வேதப் பிரவசன காலம் முதல் தற்காலம் வரையில் நம்மவர்களிடத்தி லுண்டாயிருந்தபடி அதன் முறைகளைச் சங்கிரகித்துச் சொல்வோம். நமது முன்னோர்களான ரிஷிகள் ஆதிகாலத்தில் வேத கீதங்களை இசைப்படுத்திப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களென்றும், ருக்வேதத்தில் அர்ச்சினோ காயந்தி, கந்தினோ காயந்தி, ஸாமினோகாயந்தி என்று அர்க்க, காத, ஸாம தேவதைகள் பாடுவதாக அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்றும் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பின்னால் பாணினி முதலான வித்தியா சாரியர்களாலும் சாஸ்திர முறைகள் கிரந்தங்களில் எழுதப்பட்டு வந்தன. அர்க்கமுறையாவது-ஒரு சுவரத்தை ஆகாரமாக வுடையது. காதிக முறைக்கு இரண்டு சுவரமும், ஸாமிக முறைக்கு முன்று சுவரமும் ஆகாரமாயுள்ளன. பிறகு நான்கு சுவரத்தை அனுசரித்திருக்கிற சுவராந்தரம் என்று மற்றொருமுறை இதனுடன் சேர்க்கப்பட்டது. ரிஷிகளா லனுசரிக்கப்பட்ட முறைக்கும், ஆசாரியர்கள் அனுசரித்த முறைக்கும் முக்கியமான வித்தியாச முண்டாயிருந்தது. பாணினியா

† பிச்சைமரக்கால் = அளவுகுறைந்த மரக்கால்.

னவர்-நாம் செய்த விபாகரண சூத்திரங்களில் உதார்த்த, அறுதார்த்த, சுவரித மென்று மூன்று சுவரங்கள் எடுத்திருந்தபோதிலும், சிசைஷ என்கிற கிரந்தத்தில் மூன்று சுவரங்களாலான முறைக்கும் சப்த சுவரங்களாலான முறைக்கும் சம்பந்தம் அடியில் வருமாறு காட்டியிருக்கின்றனர். அதாவது-உதார்த்தத்தில் நி, கா என்கிற இரண்டு சுவரங்கள் சேர்ந்தனவென்றும், அறுதார்த்தத்தில் ரி, தா, என்கிற இரண்டு சுவரங்கள் கூடினவென்றும், சுவரிதத்தில் ஸா, மா, பா என்கிற மூன்று சுவரங்கள் சேர்ந்தன வென்றும் அவர் சொல்லுகிறார்.

ஷட்ஜசுவரத்தின் குறிப்பு லரா என்றும் ரிஷபசுவரத்தின் குறிப்பு ரீ என்றும், காந்தாரசுவரத்தின் குறிப்பு கா என்றும், மத்திய மசுவரத்தின் குறிப்பு மா என்றும், பஞ்சமசுவரத்தின் குறிப்பு பா என்றும் தைவத சுவரத்தின் குறிப்பு தா என்றும், நிஷாதசுவரத்தின் குறிப்பு தி என்றும் காட்டுகிறது. இவ்விதமான சப்த சுவரங்களில் ஷட்ஜசுவரம் நாதமாத்திரையாக வைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஏனெனில், மற்ற ஆறு சுவரங்களும் அகினின்று புறப்பட்டு அதன் மாத்திரையை உயர்த்தி நீட்டுவதால் உண்டாகின்றன. நிஷாதமும் காந்தாரமும் சேர்ந்து ஒன்றாய் உதார்த்தமென்றும், ரிஷபம்-தைவதம்-இரண்டும் சேர்ந்து அறுதார்த்தமென்றும், ஷட்ஜ பஞ்சமங்கள் கூடி ஸ்வரிதமென்றும் எண்ணவேண்டியது. மத்தியமமானது பஞ்சமத்துடன் கலக்கிறது மன்றி எல்லா சுவரங்களிடனும் கலக்கிறபடியால் அது தனிபாயிராமல் அவற்றுடன் கூடினதாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. இதிலை அர்ச்சிக, காதிச, ஸாயிக கீதங்கள் மூன்று சுவரங்களால் பாடப்பட்டன வென்றும் இம்மூன்றும் பிற்காலத்திய சப்த சுவரங்களின்கலப்பென்றும் கொள்ளவேண்டியது. இவ்வாறு பாணினி முதலான ஆசாரியர்கள் காலத்தில் ஸாமமுறையை அனுசரித்து சப்த சுவரங்களால் பாடப்பட்ட சங்கீதம் நான்கு பாசமுடையது. அதாவது—பிரஸ்தாவம், உக்கீதம், பிரதிஹாரம், நிதானமாகும். தற்காலத்திய துருவபதமுறையும் அஸ்தாயி, அந்தரம், ஸஞ்சாரம், அபோகம் என்று நான்கு பிரிவுகளுள்ளது. இதிலை இவ்விரண்டு முறையு மொன்றென்றும் பின்சொன்ன முறைக்கு ஆதிகர்த்தாவாகிய தனசேனன் வேதமுறையை நன்றாய் அறிந்தவரென்றும் தோன்றுகிறது. துருவபதமுறை ஏற்படுவதற்கு முன் சங்கீத சாஸ்திரமடைந்த மேற்சொன்ன நானாவீத பழகளைல்லா மொருங்கு கூடியதைத்தான் சமஸ்கிருத கிரந்த கர்த்தர்கள் “மாரக்கம்” என்கிற முறையென்று வகுத்திருக்கிறார்கள். சமஸ்கிருத கிரந்த கர்த்தர்கள் இச்சாஸ்திரத்தின் அபியிருத்திகாலத்தில் ஏற்படுத்தி வகுத்திருக்கிற முறைகளைப் படிப்படியாய் அறியவேண்டியது அவசியமானது. ஆனால் எண்ணிறந்த கிரந்தங்கள் இச்சாஸ்திர சம்பந்தமாய் ஏற்பட்டிருந்தனவென்றும், இந்நூலின் ஒழுங்கு தக்கமுறைபுடன் உண்டான தென்றும், இந்து தேசத்தில் தற்

காலத்தில் கிடைத்த கிரந்தங்களின் பிரதம பாகத்திற் கூறியிருப்பதால் தெரியவருகிறது. மேற்சொன்ன பெயர்களையும் கிரந்தங்களையும் தவிர மற்றப்படி அவர்களின் சரித்திரம் சிறிதேனும் தெரியாது. கிரந்த கர்த்தர்களின் பெயர்களில் முக்கியமானவைகள் அடியில் வருமாறு காட்டப்பட்டன:—

சதாசிவன், சிவன், பிரம்ஹா, பரதன், காசியபர், மதங்கள், பார்ஷிகள், தூர்க்கை, சக்தி, சார்த்தாலன், கோஹலன், விசாகிலன், தந்திலன், கம்பலன், அச்வதரன், வாயு, விசுவாவசு, ரம்பை, அர்ச்சுனன், நாரதன், தும்புரு, ஆஞ்சநேயன் (ஹநுமான்), மாத்ருகுப்தன், வருணன், நக்திகேசரர், சுவாதிர்க்கணன், தேவராஜன், சேஷத்திராஜன், ராஹலன், தூர்ஜயபூபாலன், போஜன் என்கிற பூவல்லபன், பரமந்தி, சோமேசன்.

மேற்சொன்னவர்களால் செய்யப்பட்ட கிரந்தங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்து அவற்றிற்கு விபாக்கியான முதலானவைகள் செய்து விளக்கினவர்கள் - லோல்லடன், உதபடன், சங்குகன், பத்திராபிரவகுப்தன், கீர்த்திரான், ஹா ஹா, ஹூ ஹூ, இராவணன், வாணசுரன் பெண்ணாகிய உஷ்டி, ஆதிசேஷன் முதலானவர்களாம். சார்ங்க தேவனால் செய்யப்பட்ட சங்கீதரத்தின்கரம் என்கிற கிரந்தத்தான் இப்போது சங்கீத சாஸ்திர விசாரஞ்செய்கிற விந்தியார்த்திக்கு மிக முக்கியமானது. இச்சாஸ்திர விஷயமாய் இந்து தேசத்தில் அகப்படும் கிரந்தங்கள் பலவற்றிற்கும் இதுவே ஆதாரமானது. இந்தபுராதன கிரந்தத்தில்தான் மேற்சொன்ன பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. பிற்பட்ட கிரந்தங்கள் எல்லாம் ரத்தினகரத்தைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டதும் அல்லது அதன் சங்கீதமுமா யிருக்கின்றனவேயன்றி வேறன்று.

சமஸ்கிருத கிரந்த கர்த்தர்கள் எல்லாரும்-சங்கீதம் மூன்றுபாகுபாடுடையதென்பதில் ஒரேவித அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவையாவன-1-வதுகீதம் அல்லதுவாயினிற்பாடுவது. 2-வது வாத்தியம் அல்லது ஆயுதங்களால் நாதம் எழுப்புவது. 3-வது நிருத்தனம் அல்லது இசைக்குத் தக்கபடி நடனஞ்செய்வது. அவற்றின் தன்மையையும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள சார்பையும் யோசித்தேதான் இவ்வரிசைக்கிரமமுமேற்பட்டதாக விருக்கிறது. இம்மூன்றுபாகுபாடுடைய நூல்-மார்க்கம் என்றும், தேசி என்றும் இரண்டு முறைப்பாடுள்ளதாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதில் “மார்க்க” முறை பிரதமத்தில் பிரமாவினால் அப்பியசிக்கப்பட்டு பரதனுக்கு உபதேசம்பண்ணப்பட்டது. பிறகு பாதர் தாம் அப்பியசித்ததைக் கந்திருவர்களைக் கொண்டு ருத்திரனுக்கு முன்னே பிரகாசிப்பித்தார். இதுதான் ரிஷிகளாலும் கந்திருவர்களாலும் முதல் முதல் ஏற்பட்டு வான்முறையாய் ஆரியர்களிடத்தில் வழங்குகிறமுறை. இவ்வாறு “மார்க்க” முறையின் ஆரம்பமும் சரித்திரமும் சொ

ன்னபடியால் “தேசி” முறை என்பது இப்படிப்பட்டதென விசாரிக்கப்படுவது அத்தியாவசியமானதெனத் தோன்றுகிறது. இந்தமுறை நானு தேசங்களிலுள்ள நானு வர்ணத்தாரும் தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்றபடி செவிக்கு இனிப்பாய் பலருக்கும் சுகமுண்டாகும்படி ஏற்படுத்திக்கொண்டது. இது இடத்தைப் பொருந்தினதானபடியால் அங்கங்குள்ள ஜனங்களின் நடக்கைக்கும், வழக்கங்களுக்கும், ஆசாங்களுக்கும், உல்லாசத்துக்கும், ஒத்து அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி கர்ணநந்தம் விளைவிப்பது. மார்க்கமுறை சமஸ்கிருத கிரந்தங்களில் விவரித்துக்காட்டி யெழுதப்பட்டிருந்தபோதிலும், அப்பியாசமின்மையாலும் ராச்சியாதாண குன்றினதாலும், மற்றுமுள்ள அனேகமரதுதல்களினாலும், வெகுசாய் வழக்கத்தினின்று நீங்கிவிட்டதென்றே சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்து தேசத்தில் தற்காலத்திலே வழங்குகிற முறை தேசியந்தான். மார்க்கமுறை “நிபத்தம்” என்றும் “அநிபத்தம்” என்றும் இரண்டுவிதமானது. நிபத்தமானது-கீதம், வர்ணம் என்று ஏற்பட்டு பெரியவர்களாலே குறிக்கப்பட்ட மெட்டுக்குட்பட்டிப்பாடுவது. அநிபத்தமானது-கீதவர்ணங்களைத்தொடர்ந்து மனதுக்குச் சுகமானபடி ஏற்படுத்திப்பாடுவது.

தேசிமுறை முதல்முதல் புத்தசமயத்துப் பாடகர்களால் உண்டாக்கப்பட்டு ஹிந்துஸ்தானி பாஷை பேசும் துருஷுகர்களால் விசேஷ விருத்திக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. ஹிந்துக்கள் ஏற்படுத்திய துருவபத முறையிலிருந்தெடுத்து துருஷுகர்கள் “கியால்” என்று ஒருவிதமும் அதினின்று “டப்பா” என்னும்விதமும் உண்டாக்கினார்கள். இதுதவிர தென் இந்தியாவில் “கர்னாடகம்” என்று மேற்சொன்ன வற்றிற்கு வேறானமற்றொருபாகம் சங்கீத சாஸ்திரத்தில் பிரிவுபட்டிருக்கிறது. ஆலாபனை செய்வதில் ஹிந்துஸ்தானி முறையில் வழக்கத்திலுள்ளவைகளுடனும், தில்லானு, சுரவரத்தனம், கியால், டப்பா, தம்பாரி, கஜஜல், ஜேறாரி, ரித்தா, தாதிரா, சத்திரநாக், லாவணி என்பவைகள். கர்னாடகத்தில் வழங்குகிறவைகள்-பல்லவி, கீர்த்தனை, பதம், தானவர்ணம், சவுக்கவர்ணம், ஜாவணி, கீதை, ராகமாலிகை என்பவையாம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஓர் க ர டி யி ன் க தை.

சர்வ ஜீவதயாபரான கடவுளானவர் தம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சேதனசேதனங்கள் யாவற்றிலும் தமது முடிவிலாற்றலுடைமையைப் பிரத்தியட்சமாய் யாவருக்கும் காட்டவல்ல விசித்திரங்களை அமைத்து வைத்திருக்கின்றனர். அக்கருணரிதி இந்தப்படி செய்திராவிட்டால் அவருடைய ஆற்றலுடைமையை அறிந்துகொள்வதற்கு நமக்கு எவ்வித முகாந்தரமும் இல்லாமற்போகும்ல்லவா? யானமுதல் ஏறம்பு ஈருகிய ஜீவவர்க்கங்களுக்குள் கடவுள் அமைத்துவைத்திருக்கும் குணவிசித்திரங்களை நாம் கண்டறிவதே அவரது

சந்தவழியினால் இறுமாந்திருக்கும் தாய்க்கரடி.

ஆற்றலுடைமையின் ஓர்பகுதியை ஒருவாறுகக்கண்டு வியப்பதாகும். ஆகையால் தாவர ஐங்கமசாஸ்திர உணர்ச்சி கடவுட்டன்மையின் உணர்ச்சிக்குத்தக்கதோர் படித்தரமாகும். இந்த காரணத்தைக்கொண்டே ஐரோப்பியர்களுக்குள் அனேக சாஸ்திர பண்டிதோத்தமர்கள் புன்-விலங்கு-ஊர்வன-நீர்வாழ்வனமுதலிய ஜீவராசிகளின் குணகுணங்களைக் கண்டறிவதிலேயே சதா தம்முடைய காலத்தைப்போக்கிவருகின்றனர்.

நமது இந்தியாதேசத்தில் பூர்வீகம் ஆரணியங்கள் எங்கும் விசாலமாயிருந்தபடியினால் சிங்கம் - புலி - யானை - கரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்கள் விசேஷமாய் அவைகளில் சஞ்சரித்து வந்தன. ஆரணியங்களில் அவைகளுக்கு இரையகப்படாதபோது சமீபங்களிலுள்ள கிராமங்களில் புகுந்து இராக்காலங்களிலே பெருந்த ஜீவவதை செய்துவந்தன. ஆனபடியால் மண்ணுயிரைத் தம்முயிர்போற் காக்குத் தொழில்பூண்டு காவலரைப் பெயர்பூண்ட அரசர்கள் முற்காலத்தில் அவற்றை வேட்டையாடிக் கொன்று குடிசனையும் பிற உயிர்களையும் இரட்சித்து வந்தனர்.

கரடிகள் பெரும்பாலும் வஞ்சைக்களிலேயே சஞ்சரிப்பனவேனும், பட்டணவாசிகளாகிய நாம் அவற்றைச் சில சமயங்களில் காண்கிறோம். நாய்-குரங்கு முதலிய நெந்துக்களைப்போல் கரடிகளையும் சிலர் வெகு நன்றாய்ப் பழக்கித் தங்களிட்ப்படி அவற்றை ஜீவனத்துக்காகப் பட்டண வாகங்களிற்கொண்டுவந்து ஆட்டி வேடிக்கைகாட்டுகிறார்கள். நன்றாய்ப் பழகின கரடிகள் தம்முடைய இயற்கைக்குணமாகிய துஷ்டத்தனத்தை அறவே கைவிட்டு அதிகாரத்திரோன்மணிகளாய் மனிதரைப்போலவே இரண்டுகால்களால் நடப்பதையும், ஓர் பெருங்கொம்பை வாயில்வைத்துச் சுருட்டுபிடிப்பதுபோல் விநாயாடுவதையும், இராணுவ வீரர்களைப்போல் சிறு கோல்களை ஆயுதங்களாகப்பாவித்து அதி அற்புதமாய் யுத்தாப்பியாசம்பண்ணுவதையும், கழைக்கூத்தர்களைப்போல் கரணங்கள்போடுவது முதலியவற்றை இலேசாய்ச் செய்வதையும், மற்றும் பற்பல அருமையான காரியங்களைப் பருத்தறிவுடைய மானிடர்போல் அதிவிசித்திரமாய்ப் புரிவதையும் நாம் பலகாலும் கண்டிருக்கிறோமல்லவா? கரடிகளின் உரோமம் சிதளதேசத்திலுள்ளவர்களுக்கு உஷ்ணமாயிருக்கத்தக்கதான கம்பளம்செய்ய உதவுகின்றது. கரடிகளின் குணகுணங்கள்-அவற்றின் ஆகாரவகைகள்-செய்கைகள்-அப்பியாசங்கள் முதலிய சகல விவரங்களையும் அடியிற் கண்ட ஓர்கரடியின் சரித்திரத்தினால் யாவருக்கும் நன்றாய்த் தெரியவரும்.

க-ம் அத்தீயாயம்.

ஓர்பர்வதவாசம்.

நாம்வசிக்கும் இந்தியாவின் வட எல்லையாயிருக்கும் இமயமலைச்சாரலில் இருந்த சில கரடிகளின் வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் சொல்லுகிறோம். இமயமலைத்தொடரில் செங்குத்தாயிருந்த ஓர் பாகத்தைச்சேர்ந்த ஒரு பெருங்குகையை அக்கரடிகள் தம் வாசஸ்தலமாகக் கொண்டிருந்தன. மந்தானகள் என்னும் ஆண்கரடியும் உத்தமஜீவி என்னும் பெண்கரடியும் அவ்விடத்தில் நெடுநாளாய் வசித்துக்கொண்டு, அந்த மலைவாசஸ்தலத்திலேயே தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் அந்தப்படியே கழித்துவிடலாமென்று அவை எண்ணியிருந்தன.

இந்த குகையைப்பார்க்கிலும் வேறே எந்தகுகையாவது அவ்வளவு அடக்கமானதாகவும் வெப்பமானதாகவும் மனோகரமானதாகவும் இருக்குமென்று

அக்கரடிகள் நம்பவில்லை. அவற்றிற்குச் சினேகமாயுள்ள வேறொருகரடி எப்போதாவது செட்டுநூத்திலிருந்து அவற்றைக் காணவருமானால் அவற்றின் வாசஸ்தலம் பெரிதாயும் வசதியாயும் இருப்பதைக்கண்டு வியக்குமென்பது நிச்சயம். அவற்றின்ருகை நாற்புறமும் விருட்சங்களும் பாறைகளும் சூழ மத்தியில் உயர்ந்திருந்தபடியினால், மனிதன் எப்போதாவது தம்மைக்காண நேரிடும் என்னும் பயம் அவற்றிற்குச் சிறிதும் கிடையாது. அந்த இடம் அதிக வசதியானது. அதற்கு அதிகசமீபமாய் ஓர்புறத்தில் ஒரு பெரிய ஆரணியம் இருந்தது. அதில் கார்காலத்திலே பலவகை மரங்கள் பழுத்துச் செழித்து இலைகள் தழைந்திருக்கும். இந்த விருட்சங்களின் இலைகள் அக்கரடிகளுக்கு மிகப்பிரீதி. மலையடிவாரத்திலே அக்கரடிகள் தம்முடைய ருகை வாசஸ்தலத்தைவிட்டுப் பின்னும் கொஞ்சநூரம்போக விருப்பங்கொண்டால் அதிமனோகரமான தோட்டங்களும் திராட்சச்செடிகளும் இன்னும் பலவித கனிமரங்களும் ஏராளமாய் வளர்ந்து வருவதை அவைகள் காணக்கூடும். மேற்கண்ட விருட்சங்கள் முதலியவையும் தாம் உல்லாசமாய்ச் சுகித்துவாழ்வதற்காகவே அவ்விடத்தில் வைத்து வளர்க்கப்பட்டன வென்று அக்கரடிகள் நம்பியிருந்தன. நல்ல இரத்தினத்துக்கு ஓர் நசியமிருப்பதுபோல் அவ்விடத்தில் அக்கரடிகளுக்குப் பெருங்குறை ஒன்று இருந்தது. அது என்னவெனில்-மேற்படி தோட்டங்களுக்குச் சமீபமாய் மனிதர்கள் பயங்கரமான பலவித தடிகளைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு அடிக்கடி பதுங்கியிருந்து, குகையைவிட்டு செட்டுநூரம் வரத் தைரியம்பெற்ற கரடியைக் கொல்வதும், அல்லது எப்படியாவது அதைச் சிறைப்படுத்திக் கைப்பற்றுவதும் வழக்கம். அதிக வயதுசென்ற ஓர் கிழக்கரடி ஒருகாலத்தில் மந்தானகன், உத்தமஜீவி என்னும் மேற்கண்ட கரடிகளுக்கு ஓர் சங்கதி தெரிவித்தது. அதென்னவென்றால் - ஒரு பயிரிடும் சூடியானவனுடைய கொல்லையிலிருந்த மகா ருசியான திராட்சக் குலைகளை அக்கிழக்கரடியும் அதன் சினேகக்கரடி யொன்றும் வயிராத் தின்றுகொண்டிருக்கையில் சிலர் திடீரென்று தங்களைப்பார்த்து ஒடிவந்தார்களென்றும், அதிர்ப்புட வசத்தினால் தான்மாத்திரம் ஒடிவந்து விட்டபோதிலும் அதற்குப் பிறகு தன் சினேகினைத் தான் கண்டதில்லையென்றும் அக்கிழக்கரடி சொல்லியிருக்கிறது.

வெய்யிற்காலம் முழுமையும் கழிந்தபிறகு கார்கால ஆரம்பத்தில் மேற்படி கரடிகள் நாற்புறமும் ஒடித்திரிந்து உல்லாசமாய்க் காலங்கழித்தபின்பு மிகவும் இளைத்துச் சோர்வடைந்தன. அதன் பின் மழைக்காலத்தில் ஆசோதையாய்த் தூங்குவதற்காகத் தங்களுடைய வாசஸ்தலத்தைச் சித்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்று எண்ணத்தொடங்கின. பிரதமத்தில் படுக்கைக்காக உலர்ந்த இலைகளையும் காளைகளையும் அக்கரடிகள் நாளாவர்த்தியில் விசேஷமாய்ச்சேகரித்தன. இப்படி மெதுவாய்ச்சேகரித்துக்கொண்டுவருகையில் பட்டாணிச்செடிகள் வெய்யில்லப்பழுத்து நிறைந்திருந்த ஓர்புலத்தை அக்கரடிகள் ஓர் நாள்கண்டு, தாம் மிக அதிர்ப்புடசாலிகளென்று தமக்குள் நினைத்துக்குதுகவித்தன. அந்தக் கரடிகள் அச்செடிகளை நிலத்திலிருந்தும் வெகுசிக்கிரத்திற் பிடுங்கி நிலத்தில் மோதி நன்றாய் அடித்து உள்ளிருந்த பட்டாணிகளை யெல்லாம் வெளிப்படுத்தி அவற்றை வயிராத்தின்றி தாங்களை யெல்லாம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகத் தம்முடைய குகையில் கொண்டுவர்ப்பாய்ச்சேர்ந்தன. அத்தாள் களை யெல்லாம் குகையில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்காக அக்கரடிகள் குகைக்கும் அச்செடிகளிருந்த புலத்துக்கும் அநேக நடைகள் போகவேண்டியதாயிருந்தது. உத்தமஜீவி என்னும் பெண் கரடி கடைசியாக மிகவும் இளைப்படைந்துவிட்டபடியினால் மந்தானகனென்னும் ஆண்கரடி மாத்திரம் கடைசி

யாய் மிருந்திருந்த சில தாட்கற்றைகளைத் தானே சுமந்து கொண்டுவந்து சேரவேண்டியதாயிருந்தது. மந்தானகன் மேற்கண்டபடி தாட்கற்றைகளைக் கொண்டுவருகையில் அரைத்துக்கொய்த்தானே யிருந்தபோதிலும் கடைசியாய்ச் சில கற்றைகளைத் தானே சுமந்துகொண்டு வரவேண்டியதாயிருந்ததற்காகப் பெண்காடியாகிய உத்தமஜீவியைச் சோம்பேறியென்று சொல்லிக் கொண்டு முறுமுறுத்தது. தாட்களையெல்லாம் கொண்டுவந்து சேர்த்தபின்பு அக்காடிகள் தங்களுடைய குகையின் அடித்தளையில் உலர்ந்து மிருதுவாயிருக்கிற திவ்வியமான பற்பல இலைகள் - தழைகள் - தாட்கள் முதலியவற்றில் சிலவற்றை நன்றாய்ப்பாப்பியும், மற்றும் சிலவற்றை ஓர் பெருங் குவியலாக அக்குகையின் வாயிற்படியண்டை போட்டும் வைத்தன. அப்படி போடுகையில் அவைகளுக்கு அதிக பிரயாசையாயிருந்தது. பிறகு அக்காடிகள் தம் குகைக்குள்ளே மெள்ள நகர்ந்துபோய் கடைசியிலுள்ள ஓர் மூலையில் தலையையும் கால்களையும் நன்றாய் மடக்கிச் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டு சீக்கிரத்தில் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டன. அப்போது அவற்றை யாராவது பார்த்தால் உரோமத்தினர் செய்யப்பட்ட இரண்டு உண்டைகளென்றே சொல்லவேண்டியதாயிருக்கும்.

சீக்கிரத்தில் மழைக்காலம் நன்றாய் ஆரம்பித்துவிட்டது. விருட்சங்களிலுள்ள இலைகளெல்லாம் கீழே வீழ்ந்துவிட்டபடியினால் கறுத்து வெறுங்கிளைகள் மாத்திரம் எங்கும் தோன்றிக்கொண்டிருந்தன. மேற்படி குகையிருந்த இமாசலத்தின் சாரல்களிலெங்கும் பனி நிறைந்து பாளம் பாளங்களாக விழத்தலைப்பட்டது. பனிக்கட்டிகள் இந்தப்படி நாற்புறமும் வீழ்ந்து நிறைந்திருந்தபடியினால் எங்கும் தாவளியமாயிருந்தது. பனிக்கட்டிகள் இவ்வண்ணம் மெல்ல மெல்ல நிலத்தில் படிந்திருப்பதைப்பார்த்தால் அவற்றிற்கு அடியில் உதிர்ந்து வீழ்ந்துகிடக்கும் சிறு புடிப்பங்களை வெய்யிற்காலம் வருகிற பரியந்தம் வெப்பமாயிருக்கும்படி பத்திரப்படுத்தி அவற்றின் மெல்லியவோர்கள் நசுங்குண்டிபோகாதபடி அவைகளைப் பாதுகாக்கக் கருதியே அப்பனிப் பாளங்கள் அந்தப்படி வீழ்ந்துகிடப்பதுபோல் தோன்றும்.

மந்தானகன் வசித்துக்கொண்டிருந்த குகைமுழுமையும் பனி நன்றாய் மூடிக்கொண்டது. அந்தப்படி பனி நாற்புறமும் மூடிக்கொண்ட விடியத்தைப்பற்றியாவது குகைக்கு வெளியில் என்னென்ன மாறுதல்கள் உண்டாய்க் கொண்டு வந்தனவோ அவைகளில் எதைப்பற்றியாவது அக்குகைக்குள்ளிருந்த மந்தானகனுக்கு ஒன்றுத்தெரியாது. மறுபடியும் தான் எழுந்திருக்கவேண்டுமென்கிற யோசனை யில்லாததுபோலவே மந்தானகன் அயர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தது. அது உத்தமஜீவிக்கு அதிசயிப்பத்தில் கம் என்று ஓர் மூலையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தபடியினால் பனியும் குளிரும் குகையின் வெளிப்புறத்தில் எவ்வளவு மிகுதியாயிருந்தால்தான் அதற்கென்ன? நெடுநேரம் வரையில் அவ்விரண்டும் இந்தப்படி தூங்கியானபிறகு தூக்கத்தெளிந்து வந்த பெண்காடியாகிய உத்தமஜீவி தன் நாயகனைப்பார்த்து, இப்போது “என்னமணி?” என்றுகேட்டது. தூக்கத்தில் அழுந்திகிடந்த மந்தானகன் என்னும் நாயகனுக்குக் கொஞ்சம் கோபம்பிறந்து, “சற்றேறக்குறைய மூன்றாமணியிருக்கும்.” என்று சொல்வதற்காகச் சற்றே விழித்துக்கொள்ளும்படி நேரிட்டது; தன் நாயகி கேட்டகேள்விக்கு உத்தரவு கொடுப்பதற்காகப் பேசிய இந்தச்சொற்கள் தவிர வேறே எதையும்பேச அதற்கு இஷ்டமில்லை. நல்ல வசதியான இடம்பெற்ற கௌரவமான காடிகளெல்லாம் அயர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் மழைக்காலத்திலே உத்தமஜீவிக்குப் பொ

முது தெரியவேண்டிய அவசிய மில்லையென்றும், அது “என்னமணி?” என்று கேட்டகேள்வி அனாவசியமானதென்றும் மந்தானகன் அபிப்பிராயம் பட்டதாக உத்தமஜீவி தெரிந்துகொண்டது. ஆகையால் தன் நாயகனாகிய மந்தானகனை எழுப்ப முயலுவதில் பிரயோசனமில்லையென்று உத்தமஜீவி அறிந்துகொண்டு தூக்கத்தைவிட்டெழுந்து தேகத்தை நன்றாய் உதறி உளுக்கார்த்து நாற்புறமும் சுற்றிச் சுற்றே பார்த்தது. அது தன் நாயகனாகிய மந்தானகனைப்போல் அவ்வளவு கொழுத்ததாயும் சோம்பலானதாயு மிராதபடியால் அதற்குச் சீக்கிரம் பசியுண்டாகவே, தூக்கத்தைவிட்டு எல்லோரும் எழுந்திருக்கவேண்டியவேளை ஐயோ! இதுவாயிராதா என்று கோரியது.

ஆனால் அந்தப்படி கோருவதனாற் பயனில்லை. உத்தமஜீவி தன் நாயகனானமந்தானகனிடத்து அதிக அன்பையும் விசுவாசத்தையும் பாராட்டிவந்தபடியினால், இன்னும் கேள்விகள் கேட்டு அதற்குத் தொந்தரை கொடுத்து அதன் தூக்கத்தைக் கெடுக்க அதற்கு இஷ்டமில்லை; ஆகவே சும்மா உளுக்கார்த்து தன் கால்களையும் கைகளையும் நக்கிக் கூடுமானவகையில் பசியை ஆற்றிக்கொண்டு இருப்பதைவிட வேறே ஒன்றும் செய்ய அதற்குச் சாத்தியப்படவில்லை. இப்படியிருக்கையில் அதற்கு மறுபடியும் தூக்கமவந்தது. சிலவாரங்கள் வரையில் மறுபடியும் அப்படியே தூங்கிவிட்டது.

கடைசியாய் மழைக்காலம்போய்விட்டது. சூரியன் பிரகாசமாய் உதயமாணன். பனிக்கட்டிகளெல்லாம் உருகி மலையின் சாரல்களில் நாற்புறமும் தண்ணீர் சிறு சிறு அருவிபோல் ஓழுகியது. இந்தப்படி ஓழுகிய தண்ணீர் நதிதளிலும் ஏரிகளிலும் வீழ்த்து அவற்றை நிரப்பிக்கொண்டு புலங்களில் படிந்துவிருட்சங்களையும் புல் முதலிய தாவரவர்க்கங்களையும் புஷ்பித்துச் செழிக்கச் செய்து மகிழ்வித்தது. மகா ரமணீகரமான புஷ்பவர்க்கங்கள் எங்கும் மலர்ந்தன. இமயமலைச்சாரல்களின் அடிப்புறத்திலுள்ள சிறு கிராமங்களில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் வேலையாட்கள் தத்தம் தோட்டங்களையும் திராட்சப்பழம் முதலிய கனிவர்க்கங்கள் விளையும் கொல்லைகளையும் பயிர்செய்து பண்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள். மலைச்சாரல்களின் மேற்புறமாகச் செழித்துவளர்ந்த மேய்ச்சலிடங்களில் அனேக ஆடு மாடு முதலிய கால்நடைகள் கும்பல் கும்பலாக மேய்ந்துகொண்டிருந்தன.

சோம்பேறியான மந்தானகனும் மறுபடியும் வேலைசெய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கத்தலைப்பட்டது. இதைக்கண்டமாதிரித்தில் உத்தமஜீவிக்கு அதிகசந்தோஷமுண்டாயிற்று. மந்தானகன் நன்றாய் விழித்துக்கொள்ளுகிறவகையில் உத்தமஜீவி பேசாமல் காத்துக்கொண்டிருந்தது. அது அந்தப்படியே விழித்து எழுந்திருந்தபிறகு, தன் அருகிலிருந்த இரண்டு குட்டிக் கரடிகளையும் தன் கைகளினால் தன்னுடைய நாயகனுக்குக் காட்டியது. மந்தானகன் இரண்டொருதடவை உறுமித் தன் கண்களை நன்றாய்த் துடைத்துக்கொண்டு அருகிலிருந்த இரண்டு குட்டிகளையும் உற்றுப்பார்த்து அவைகளில் ஒன்று உயிரோடிருக்கிறதா இல்லையா என்று கண்டறியும் பொருட்டு ஒரு நல்ல அடி அடித்தது. இந்த அடி பட்டமாதிரித்தில் அந்த கரடிக்குட்டி காதை வெளித்துக் கண்களைத்திறந்து, அந்தப்படி தன்னை வீணை வருத்தியதற்காகத் தன்பிதாவை வியப்புடன் உற்றுப்பார்த்தது. பிறகு மந்தானகனுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகித் தன் தேகத்தை நன்றாய்த் துதறிக்கொண்டு, குகையின் வாயிற்படியண்டை முன்னே போட்டிருந்த இலை முதலியவற்றைப் பரிஷ்கரித்து உள்ளே வெளிச்சம் வரும்படி செய்யத்தொடங்கியது.

மந்தானகன் ஒவ்வோர்சமயத்தில் சிறிது கோபங்கொண்ட போதினும் அது இயற்கையில் நற்குணமுடையதும் அன்புடையதுமாயிருந்தது. தன்னுடைய இரண்டுகுட்டிகளும் தங்கள் தாய்க்குச் சமீபமாகப் படுத்துக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்து மந்தானகன் அதிக சந்துஷ்டியடைந்தது. தன்குட்டிகளுக்குக்கிருந்த கலுத்த பட்டுபோன்ற உரோமங்களும் பிரகாசமான சிறுகண்களும் அழகாயிருப்பதாகச்சொல்லி மந்தானகன் வியந்தது. தாய்க்கரடிக்கும் அவற்றின் விஷயமாய்ப் பூரண திருப்தி உண்டாயிருந்தது. அதேவயதுள்ள மற்ற கரடிக் குட்டிகளைப்பார்க்கிலும் இந்தக்குட்டிகள் அழகுள்ளவாயும் பருத்துப் பலமுள்ளவாயும் இருப்பதாக உத்தமஜீவியாகிய தாய்க்கரடிக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தபடியால், தன் குட்டிகளைப் பார்க்கப் பார்க்க அதற்கு மனச்சந்துஷ்டி உண்டாயிற்று. இந்தப்படி மந்தானகனும் உத்தமஜீவியும் இரண்டுகுட்டிகளும் ஓர் சிறு குடும்பமாக உல்லாசமாய் ஒருவருக்கும் தீங்குவிளைக்காமல் சந்துஷ்டியாக அந்தக்குகையில் ஜீவித்துவந்தன.

தாயர் தந்தையுமாகிய பெருங்கரடிகள் தம்முடைய குட்டிகளின் அவயவங்கள் சரியாயமைந்திருக்கின்றனவா என்றும், நன்றாயிருக்கின்றனவா என்றும் நிச்சயமாயறிந்துகொள்ளும்பொருட்டு அவற்றைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தன. பிறகு உத்தமஜீவி தன் நாயகனைப்பார்த்து எனக்கு மிகவும் பசியாயிருக்கிறது, இந்த ரிதுவில் அதிக ருசியாயிருக்கத்தக்க பழவர்க்கங்களும் கிழங்குகளும் ஏராளமாய்க் கிடைக்கத்தக்க விருட்சங்களும் செடிகளும் காட்டில் நன்றாய்த் தழைந்திருக்கும், அதிக வெய்யிலேறி உஷணம் அதிகரிப்பதற்குமுன்னே எனக்குக் கொஞ்சம் பட்சணம் கொண்டுவந்துகொடு என்றுகேட்டது. தன் நாயகி இந்தப்படி கேட்டபோது தனக்கும் பசியாயிருக்கிறதென்கிற சங்கதி மந்தானகனுக்குத் தெரிந்தது. மந்தானகன் உடனே தன் நாயகியாகிய உத்தமஜீவியைப்பார்த்து நீ இன்றையத்தினம் முழுமையும் குகையிலேயே இருந்துகொண்டு இக்குட்டிகளுக்குத் தவழக் கற்பித்துக்கொண்டும் வெளிச்சத்தில் பழக்கிக்கொண்டும் இரு என்று கட்டளையிட்டு, ஆகாரந்தேட வெளியே புறப்பட்டுப்போய்விட்டது.

(இன்னும்வரும்.)

ச ம ா ச் ச ா ர ம்.

பாம்பு குட்டிகளைக்காத்தும் விசித்திரம்.—ஆஸ்திரேலியாவில் ஓர்வீதபாம்புகள் தமக்கு அபாயம்கொளிடும் வேளைகளிலே வாயை விரிவாய்த்திறக்க அதற்குள் அதன்குட்டிகள் யாவும் அதிவினாவாய் துழைந்து கேடிமாயிருக்கின்றனவென்றும், அபாயம் நீங்கினவுடனே அவைகள் முன்போலவே உயிருடன் வெளிப்படுகின்றனவென்றும் தெரியவருகிறது. இவ்வண்ணமாய் ஏக்காலத்தில் பதினெட்டு குட்டிகள் ஓர் அபாயமானகாலத்திலே காப்பாற்றப்பட்ட விசித்திரத்தை மக்ளீயி என்பவர் தாம் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டதாய்ப் பிரசித்தம் செய்கிருக்கிறார்.

ஓர்அற்புதமான நூதனக்கருவி.—பெரும் வியப்பையுண்டாக்கத்தக்க ஓர்கருவியை எலிஷாஃரே என்னும் சாஸ்திரியார் உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். ஒருவன்மையிலே எழுதுகோல் எடுத்துக்கொண்டு ஓரிடத்திலிருந்து அந்தக்கருவியின்மீது எழுதினால் தான்குறித்த நெடுந்தூரத்திலுள்ள மற்றொரிடத்தி

லே வேறொரு எழுதுகோல் அதேகாலத்தில் அவரெழுதுவதையே எழுதிக்கொண்டுபோகிறதாம். இப்போது அதிபாலிய திசையிலிருக்கிற இக்கருவி நன்றாய் இயங்கி உலகினர்க்கு உபகரிக்கத் தலைப்பொமையின் பேசும் தந்தியுடன் எழுதுந் தந்தியும் ஏற்படும்போலும்! எழுவாய் பயனிலையில்லாத வாக்கியங்களால் இப்போது தந்திசமாச்சாரங்கள் அனேக சந்தர்ப்பங்களில் தப்பியப்பிராயங் கொடுத்துவருகிறபடியினால் தூரவாசஸ்தலத்திலுள்ளவர்க்கு நேரிடும் கஷ்ட நிஷ்டரங்கள் இவ்வளவ்வளவல்ல. மகாவிசித்திரரூபமான மேற்கண்ட கருவியினால் நமக்கு இனி பெரும்பயன் விளையுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆனால் அக்கருவியினாலே போஸ்ட்டாபீசுகள் அனாவசியமாய் விடும் போலும்!

ஆங்கிலேயர்களுக்குள் ஓர் விவாகவழக்கம்.—இங்கிலாந்தில் தம்பதிகள் விவாகஞ் செய்துகொண்டதுமுதல் இருபத்தைந்துவருடம் வரையில் கேசுமமாய் ஜீவித்திருப்பார்களாகில் இருபத்தைந்தாவது ஆண்டில் அவர்களுக்கு வெள்ளிவிவாக மகோற்சவமும், பிறகு ஐம்பதுவருடம் வரையில் அவ்வண்ணமாகவே ஜீவித்திருப்பார்களாகில் அவர்களுக்குத் தங்கவிவாக மகோற்சவமும் நடத்தேறுகின்றன. யாதொரு குறையுமில்லாமல் இவ்வாழ்க்கைத் தருமத்தை நடத்தும்படி சர்வதயாபராகிய ஜகதீசர் தம்பதிகளுக்குத் தீர்க்க ஆயுள்தந்து கடைசித்த அருமைப்பாட்டின்பொருட்டு அவருக்குத் தம்பதிகள் நன்றிபாராட்டும் குறியாகவே அச்சடங்குகள் நடத்தப்படுகின்றனவாம். நிகழ்ந்த ஜூலை 17 கிளாட்லீஸ் என்னும் பிரபலமந்திரியாரும் அவர் பத்தினியாரும் தங்கவிவாக மகோற்சவம் கொண்டாடினார்கள். இந்துக்களுடைய வழக்கங்களை இழிவாகப்பேசி ஆங்கிலேயருடைய வழக்கங்களையே வியந்துணாக்கும் சிலர் - இந்துக்களுக்குள் நாயகனது அறுபதாவது ஆண்டில் தம்பதிகள் செய்துகொள்ளும் சட்டி பூர்த்திவிவாக மகோற்சவம் என்பதும் மேற்போந்த நன்றிபாராட்டும் குறியான ஓர்வித சடங்கென்பதை யறியார்போலும்!

பூரூவில் பட்டு நூற்காரர்களின் ஒற்றுமை.— பம்பாயைச்சேர்ந்த பூரூவிலுள்ள பட்டு நூற்காரர்களெல்லாம் ஒன்றாகச்சேர்ந்து தங்களினத்தார் எந்திரத்தினுற் செய்யப்பட்ட பட்டு நூல்களைவாங்கலாகாதென்றும், சுதேச நூல்களையே உபயோகிக்கவேண்டுமென்றும், இக்கட்டுப்பாட்டைத்தவறி நடப்பவர்களுக்கு ஐம்பதுரூபாய் அபராதம் விதிக்கப்படுமென்றும் பரஸ்பர சம்மதியின்மீது உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு ஜாதிக்கட்டுப்பாடு பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சுதேச கைத்தொழில்கள் தலையெடுக்காமலிருக்கிற இக்காலத்தில், சுதேசவஸ்துக்கள் இங்கிலாந்துக்குப்போய் உயர்ந்தவிலைக்கு வஸ்திரங்கள் முதலிய பற்பல ரூபங்களாக நமக்குத் திரும்பிவருவதை ஒழிப்பதற்கு ஏற்ற ஓர் நல்ல கட்டுப்பாடென்று இதை யாம் நன்குமதிக்கின்றோம்.